

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

LĪKSMU LĪGOŠANU!

Jāņa bērni sasēduši
Tā kā pekas bīzmalē;
Dod, Dieviņ, lielu vēju,
Lai tās pekas cilājas.

Lai Jāņu nakts uguns iedrošina un
vieno mūsu tautu cīņā
par savām tiesībām savā zemē – Latvijā!

UZMANĪBU!

Nākamais laikraksta “DDD” numurs
(Nr.13(291)) iznāks pēc trim nedēļām –
12. jūlijā.

“NAŠA RIGA”

(okupantu sauklis, latviski: “Mūsu Rīga”)

Nu sauklim “Naša Rīga” vārti vaļā –
Un okupanti laimes rikšos trauc.
Sen jau tie spriež, ka Rīgā dzīve zaļa,
Tikvien tā bēda – latviešu par daudz.

Nu viss ir mainījies – jau okupanti zirgā,
Vairs latviešu ne tuvu nav tik daudz.
Ja kāds vēl ir, tas bailīgi tup migā,
Un jaunā paaudze – tā projām brauc.

Bet tiem, kas izbāž degunus no migas,
Lai okupantiem čakli nolūgtos,
Ir muguriņas sakumpušas, likas,
Kā likts, lai pakalpīgi klanītos!

Ak, tautieti, kur tava pašapziņa,
Ka savu Rīgu atdod svešniekam?!
Tas šodien – rīt var spēji atskriet ziņa,
Ka visa Latvija jau nagos tam...

Vai mūsu sentēvi to pelnījuši,
Ka viņu piemiņu tā piesmejam –
Par brīvu Tēviju tie karojuši,
Bet nu to kolonistiem atdodam?!...

Steidzīte

VAI PIEĻAUSIM?

Ingrida Stroda

Bijusī Nacionālās
elektronisko plašsaziņas
padomes locekle

Tā vietā, lai pirmie, kā
jau NACIONĀLĀS elektro-
nisko plašsaziņas padomes
locekļiem tas pienākas,
celtu trauksmi par Latvi-
jas Televīzijas 1. kanālā
žurnālista paziņoto, ka
Latvija ir DIVKOPIENU
(!!!) valsts, viņi, kā saka,
guļ uz ausīm. Ne raidīju-
ma ieraksts pārbaudei ir
ticis pieprasīts, ne arī sēdē
šis skandalozais jautājums
apspriests. It kā tas viss
tā – starp citu... Bet šis ir
VALSTISKI svarīgs jautā-
jums, un to proponē Latvi-
jas Televīzijas NACIONĀ-
LAIS kanāls.

Tikmēr Nacionālās elek-
tronisko plašsaziņas pado-
mes “galvgalis” aizņemts
ar jauna sabiedriskā medija
ideju un tās “caursišanu”.

Pirms nepilniem trim
gadiem padomes iepriek-
šējais sastāvs bija pasūtījis
pētījumu par šāda medija
izmaksām un lietderību
Latvijas apstākļos. Pēti-
jums izmaksāja nepilnus
40 000 latu. Secinājumos
bija teikts, ka iecerētajam
projektam ir gan stip-
rās, gan vājās puses. Tā
teikt – “fifti, fifti”... Tagad
A.Dimanta vadītā padome
par pirmo un svarīgāko
darbu no savas darbības
pirmajām dienām uzskata
jaunā sabiedriskā medija
konceptuālo un fizisko ra-
dišanu. Un sāk, protams,
ar jaunu pētījumu, kas nu
jau maksā 80 000 latu. Ir
gan zināms, ka BBC ļau-
dis Latvijai autoritatīvi ir
paziņojuši, ka šādu mediju
var atļauties tikai ĻOTI
BAGĀTA valsts. Tieslietu
ministrs Jānis Bordāns
šajās dienās Ministru ka-
bineta sēdē, runājot par
šo tematu, vēl minēja arī
Somiju, taču turpat nosau-
ca Zviedriju un Franciju,
kurās ļoti labi atsevišķi
turpina strādāt gan radio,
gan televīzija. Kam vaju-
dzīga un kam būs izdevi-
ga šāda apvienota medija
atkalparādīšanās vienā no
Eiropas nabadzīgākajām
valstīm – Latvijā?

Okupācijas gados šāds
apvienotais medijs pastā-
vēja. Šoreiz nerunāšu par
tajā pausto ideoloģiju, bet
par t.s. “efektīvo” apsaime-
niekošanu un izmaksām.

Latvijas Radio ik valdes
sēdi cīnījās par katru spul-
dzīti lampā, par katru
krēslu, uz kā sēdēt... Gal-
venā finansējuma daļa tika

valsti, uz ko tik ļoti gaida
ne tik mazā Latvijai nelojā-
lo cilvēku kopiena. Bet Na-
cionālā elektronisko plaš-
saziņas līdzekļu padome

Un vēl – neviens nerunā par
žurnālistu kvalifikāciju un
raidījumu saturu. Tālab LTV1
mierīgi var stāstīt par Latviju kā
divkopienību valsti, uz ko tik ļoti
gaida ne tik mazā Latvijai nelojālo
cilvēku kopiena.”

televīzijai. Nemaz
nerunājot par au-
tomašīnu sadali
komandējumiem.
Latvijas Radio
vienmēr bija jāsā-
mierinās ar pār-
palikumu – ja nu
televīzijai akurāt
todien nevajadzē-
ja, tad visžēlīgi
mašīnu piešķīra
radio žurnālis-
tiem. Latvijas
radio cīnījās par
savu eksistenci.
Arī šobrīd jūta-
mas ne sevišķi patīkamas
tendences: TV raidījumos
par jauno mediju radio
tiek pieminēts reti, reti.
Faktiski ir runa tikai par
televīziju.

Un vēl – neviens nerunā
par žurnālistu kvalifikāciju
un raidījumu saturu. Tālab
LTV1 mierīgi var stāstīt
par Latviju kā divkopienību

NEPLP priekšsēdētājs
Ainārs Dimants

to acimredzot uzskata par
sīkumu, kaut arī Elektro-
nisko plašsaziņas līdzekļu
likuma 26. panta 6. punkts
skaidri un gaiši noteic, ka
raidījumos nedrīkst ietvert
sīžetus, kas diskreditē Lat-
vijas valstiskumu. Ikvienu
Latvijas pilsoņu – it īpaši
žurnālista – uzdevums ir
to nepieļaut.

LATVIEŠA PIENĀKUMS IR AIZSTĀVĒT TĒVZEMI!

“Latvju virsnieks Nr. 35473”

Saruna ar grāmatas “Latvju virsnieks Nr. 35473” autora meitu Ausmu Līdumnieci

DDD: Tikko atkārtoti
ir izdota jūsu tēva Rober-
ta Gabra grāmata “Latvju
virsnieks Nr. 35473”. Jūs,
kā norāda arī ieraksts šajā
grāmatā, esat viņam palī-
dzējusi grāmatas tapšanā.
Kāpēc tieši tagad nolēmāt,
ka grāmata atkal ir jāiz-
dod?

Ausma Līdumniece:
Pirmo reizi grāmata tika
izdota 1990. gadā. Jau sen
vēlējos to atkārtoti izdot.
Dienmāzā domāt un vēlēt
ir viens, otrs ir materiālie
apstākļi, finansiālās iespē-
jas izdot grāmatu. Spēcīgu
pamudinājumu izdot tēva
grāmatu man deva poļu
vēsturnieks, kurš, cie-
mojoties Latvijā, runāja,
protams, par Katiņas tra-

ģēdiju un izbrīnīts jautāja
mums, latviešiem, kādēļ
mēs pasaulei nestāstām
par savu Katiņu – par Lite-
ni. Ļoti personīgi uztvēru
poļu vēsturnieka jautāju-
mu, kādēļ piederīgie, kuri
ir zaudējuši Litenē savus
tuviniekus, vai cietuši klu-
sē, kādēļ negādā par to, lai
pasaule uzzinātu traģisko
vēstures patiesību?! Tad
arī sāku nopietni darbo-
ties, lai mana tēva Roberta
Gabra grāmata tiktu at-
kārtoti izdota. Vērsos gan
Kultūras, gan Izglītības,
gan Aizsardzības ministri-
jās, taču vairāk par morālu
atbalstu diemžēl nesaņē-
mu.

Turpinājums 4. lpp.

DEMOKRĀTIJA NAV VISATĻAUTĪBA

Š.g. 22.05. “Latvijas Avīzē” varēja lasīt šokējošu informāciju par mūsu tiesas un prokuratūras ciniski infantilo spriedumu par krievvalodīga (politiska huligāna) notiesāšanu, piespriežot viņam tikai 7 mēnešus **nosa-cītu** brīvības atņemšanu. Savus pretvalstiskos, pretlatviskos lozungus viņš bija ievietojis internetā (publiskās informācijas tīklā)¹, lai iepriecētu sev līdzīgi domājošos un pārbaudītu latviešu “demokrātismu” pret krievisko līdziedzīvotāju cilvēktiesībām apņirgāt latviešus.

Viņš atbalsta Latvijas iedzīvotāju deportācijas padomju okupācijas gados un pauž nepieciešamību iznīcināt latviešus, jo 1941.–1943. gados vairāk par 10% latviešu izrādījušies fašistiskie izdzimteni, tāpēc vēlākās PSRS veiktās deportācijas jāatzīst par daudz liberālām. Tiesāto personu labi raksturo arī viņa izteikums – “sarkanbaltsarkanā lupata priekš manis ir ne vairāk kā kapitālistisko cūku un fašistu lopu simbols!”.

Latvija ir latviešu nācijas vēsturiskais mantojums, un valsts varai tās pārvalde jāveic, pirmkārt, jau latviešu tautas interesēs.”

Esmu vienprātis ar Latvijas patriotu, ārzemēs dzīvojošo Aivaru Sluci, ka mūsu valsts drošības orgānu, Iekšlietu ministrijas dienestu bezdarbība šādu pretvalstisku un pretlatvisku izlēcieni novēršanā ir novedusi pie ārkārtas stāvokļa latviskas Latvijas izdzīvošanai. Arī ārzemju presē ir lasāmas bažas par Latvijas pārkrievošanu un atgriešanos Krievijas ietekmes sfērā. A. Slucis ierosina analogus Latvijas Nacionālās frontes laikrakstā “DDD” rosinātiem pasākumiem Latvijas glābšanai. Vai tiešām kopīgiem spēkiem mēs nevarētu iekustināt Saeimas “Nacionālās apvienības” u.c. deputātus veikt organizatoriski administratīvus pasākumus, lai glābtu mūsu dzimteni no pārkrievošanas un latviešu pazemošanas?

Nav jāaizmirst patiesības, kuras piemin Arnolds Bērzs savas grāmatas “Sarkanie burbuli” (pretvalstisko sabiedrisko aktivitāšu hronika 1988.–1998. gados) ievadā: “Latvija ir latviešu nācijas vēsturiskais mantojums, un valsts varai tās pārvalde jāveic, pirmkārt, jau latviešu tautas interesēs. Citienušs panākt valsts pārvaldes pilnīgu vai daļēju nodošanu citu etnosu pārziņā nākas uzskatīt par pretlatviski orientētu rīcību.”

Ja krievvalodīgajiem ekstrēmistiem, divu valsts valodu faniem demokrātijas aizsegā gribētos iepriekš minētās vērtības neievērot vai apņirgāt, tad ir jāsaņem **adekvāts sods** – pat līdz 10 gadu ilgs, reāls cietumsods, nevis septiņu mēnešu ilga nosacīta brīvības atņemšana, un pēc tam ir jāpārceļ (jāizraida no Latvijas) uz dzīvi plašajā dzimtenē Austrumos.

Tā mēs pozitīvi atbildētu uz A. Grūtupa (pirms 5 gadiem) uzdoto jautājumu: “Vai latvieši kā nācija ir gatavi apvienoties un nostāties par nācijas saglabāšanu?”

Miervaldis Ceimurs

*pensionārs,
kādreizējais LTF un partijas “Mūsu Zeme” biedrs
barikāžu piemiņas zīmes laureāts*

PS. Man nav saprotama arī “Latvijas Avīzes” iejūtība pret krievvalodīgo politmelīgumu un cinismu publicētā (22.05.) rakstā “Soda par nacionālā naida izraisīšanu”, jo nav minēts sodītā uzvārds, tāpat liberālais prokurors un tiesnesis paliek aiz noslēpumu vai pārprasto cilvēktiesību aizstāvēšanas plīvura. Būtu interesanti uzzināt Lindermana/Osipova brigādes papildinājumu.

M.C.

¹ Interneta komentārā sarkanais fašists, kura vārds netiek izpausts, krievu valodā rakstīja, ka “liela daļa vietējo iedzīvotāju pilnībā ir pelnījuši deportāciju. Tas bija pierādīts 1941.–1943. gadā, kad vairāk par 10% Latvijas iedzīvotāju izrādījās fašistiski izdzimteni. Un tas nozīmē, ka no PSRS viedokļa deportācijas bija ne tikai ataisnojamas, bet pārāk liberālas”. Vēl viņš publicēja arī piecus pret latviešiem vērstus komentārus ar rupjiem vārdiem, piebilstot, ka “sarkanbaltsarkanā lupata priekš manis ir ne vairāk kā kapitālistisko cūku un fašistu lopu simbols!”... – *Red.piez.*

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

“DALTONISMA” EPIDĒMIJA

Saruna ar biedrības “Par latu, pret eiro” pārstāvi **Jāni Silu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

VADĪBĀ – 100 GALVAS AR APZIŅAS DEFEKTIEM

DDD: Šodien lats ir piesaistīts eiro, bet jau rīt to var atsaistīt. Taču, ja lats tiek likvidēts, tad Latvijas centrālajai bankai nav arī nekādas iespējas regulēt valsts monetāro politiku. Kāpēc, tavuprāt, notiek šīs valdības ietiepīgais gājieni uz lata likvidēšanu un eiro ieviešanu? Vai tā ir totāla mulķība vai totāla nodevība, vai abas kopā?

Jānis Sils: Stāsta, ka ļaunums nevar būt līdz galam apzināts – ļaunumā vienmēr ir arī kāda mulķības daļa. Noteikti tā ir arī šajos procesos. Es domāju, ka liela daļa šo cilvēku, kuru nodomus līdz galam es nevaru izprast, gluži vienkārši pasauli redz greizi – viņiem pašiem liekas, ka dara ļoti labu darbu. Tas ir tāpat, kā pārmest daltoniķim, ka viņš neredz pareizi krāsas un to nianšes. Ja viņš nesaprot, kāda ir zaļā vai sarkanā krāsa, tad nekādi argumenti neiedarbosies. Tāpat ir ar valdību – tāds ir viņu redzējums. Var diskutēt, kāpēc tas viņiem ir tāds, kā tas ir veidojies. Varbūt ir svarīgi, no kādas vides šie cilvēki ir nākuši?

Piemēram, pašreizējais finanšu ministrs ir tipisks zviedru banku cilvēks. Tā ir viņa izpratne, viņa vērtību sistēma, pilnīgs pašap-

veidība, respektīvi, kvantitāte, nevis kvalitāte. Tādējādi vidējais redzējums aritmētiski summējas kopā balsojumā.

DDD: Uzvar nevis patiesība un taisnība, bet tas, kas tuvs ir pūlim?

J.S.: Jā, pūlim. Nav jau noslēpums, cik daudz lēmumu ir pieņemts, izlasot vienu rakstiņu vai noskatoties skaistu reklāmas klipīnu, ir pat folklorizējies stāsts, ka tiek balsots par frizūrām. Ja šādā veidā cilvēki kaut kādu savu mirkļa impulsu ietekmē pieņem lēmumus, tad kā var būt citāds rezultāts?

Starp citu, es pilnībā piekritu teicienam, ka katrā valstī ir tāda valdība, kādu attiecīgā tauta ir pelnījusi. Šeit, tas ir mūsu valsts vadībā, sasummējas kopā visas mūsu bailītes, neticība, zemiskums, mūsu vēlme kaut ko, citiem nemanot, “mazliet ieraut nāsīs”... Ja ar šādām niansēm un apziņas defektiem cilvēki – simts galvas – sanāk kopā un pieņem lēmumus, tad mēs redzam rezultātu.

LATVIJAS NAUDIŅA EIROPAS VADOŅU MACIŅĀ

DDD: Tomēr globālā mērogā – kam ir izdevīga Latvijas pievienošanās eiro zonai?

Jānis Sils: Šis, starp citu, ir ļoti labs jautājums. Visu laiku tiek definēts, ka mums ir vajadzīga eiro zona, bet vajadzētu tieši pārspriest, kāpēc mēs

Ja cilvēkam nozāgē patieso vērtību piramīdas augšējo daļu un paliek tikai vēlmes, kas balstās uz viņa fizisko izdzīvošanu, tad viss ir panākts.”

ziņas trūkums, nemitīga nepieciešamība sajūst aiz sevis kādu lielāku spēku – vai tā būtu Krievija, vai Eiropas Savienība. Tāpat Saeimā es neredzu nevienu neatkarīgu politiku. Katrs mēģina kaut kam pieslieties – vieniem tuvāki ir Austrumi, otriem – Rietumi. Tā viņi tur stutējas. Es domāju, ka tas nav citādi izskaidrojams kā savāds pasaules redzējums, cita vērtību sistēma, kurā man ir neiespējami iejusties. Ja cilvēkam vērtība nav iespēja pašiem brīvi kopt savu zemi, gādāt un rūpēties par savu tautu, par valsts neatkarību, aizsargāt to, tad – par ko es ar šādu cilvēku varu diskutēt?!

DDD: Un tomēr šie “greizi redzošie” kaut kādā veidā ir nonākuši pie varas un lemjam par valsts un mūsu tautas likteni.

J.S.: Tas ir iespējams tikai tāpēc, ka demokrātijā daudz svarīgāka ir mas-

esam vajadzīgi eiro zonai?! Tam ir vairāku līmeņu argumenti.

Pirmkārt, vēsturē ļoti viegli ir saskatāms, ka jebkura impērija dzīvo tikai un vienīgi no papildus resursu paplašināšanas. Runājot par Latviju – no šejienes resursi ir vajadzīgi, sākot ar darbaspēku un beidzot ar latviešu pacietību.

Bet runājot par mantiskām lietām, ir jāsaprot, ka patiesībā mēs nemaz neesam tik nabagi, kā pašī iedomājamies. Paskatīsimies – “Latvijas valsts meži” un “Latvenergo”. Iedomāsimies scenāriju, ka esam iegājuši eiro zonā, un tur kādai valstij ir nepieciešams palīdzēt, dodot savu artavu. Bet šī artava ir ļoti viegli maināma – Eiropas Komisija kopā ar Centrālo banku ātri izlemj, cik kurai valstij ir jāiemaksā. Latvijas gadījumā šīs artavas var sasniegt pat 4 miljardus, tas ir, ap-

tuveni gada budžetu. Taču tai valstij, protams, vajag palīdzēt, un mums šī nauda kaut kur ir jāaizņem. Bet, ja valsts aizņem naudu, tad ir jāgarantē šis aizdevums. Ar ko mēs varam garantēt? Pama-

brīvi varēs rīkoties ar mūsu naudu. Un tie arī ir kādi 4 miljardi. Mēs šos miljardus varam likt vienu pie otra, un saņāks fantastika izlase... Šie gandrīz 4 miljardi, kas pieder Latvijai valūtas un zelta rezervēs, padzi-

2015. gadā ir gaidāms eiropraids, un es domāju, ka ir diezgan liela iespējamība, ka šo praidu noslēgumā redzēsim ar “siltu uzņemšanu”, kā tas ir bijis Tbilisi, tagad arī Parīzē.”

tā mēs varam garantēt ar šiem pāris lielajiem uzņēmumiem. Un tas ir milzīgs bizness *n-to* gadu garumā – līdzšinējais monopols, kāds ir “Latvenergo”, vai mūsu zaļā bagātība, kas pieder “Latvijas valsts mežiem”. Nepateikšu precīzi viņu bilances vērtību, to var sameklēt internetā. Bet jebkurā gadījumā mēs runājam par miljardiem!

Es minēju tikai vienu aspektu no praktiskā viedokļa, bet otrs ir pašas Latvijas Bankas zelta un valūtu rezerves. Diskusijā ar Latvijas Bankas pārstāvjiem viņi mēģināja apstrīdēt, stāstot, ka šī nauda palikšot pie mums un tamlīdzīgi. Taču jau pašos Eiropas Centrālās bankas statūtos skaidri ir noteikts, ka tā pārvalda un faktiski apsaimnieko šos nacionālo banku līdzekļus. Latvijas Bankas pārstāvji taisnojas, ka tikai 4 procenti tikšot pārvesti uz Eiropas Centrālo banku, bet pārējie 96 procenti palikšot glabāties Latvijā. Bet tas jau nemaina lietas būtību. Varbūt manā istabā ir skapis ar naudu, bet atslēga pieder citam. Un šo argumentu, kas pierāda Latvijas valsts resursu atdošanu, viņi nekādi nespēj atspēkot, jo tieši tā tas arī ir – Latvijas Bankas krātuvē šī naudiņa būs, bet juridiski tā būs nodota Eiropas Centrālās bankas rīcībā. Un te jau vairs nav runas, ka šī nauda būs mūsu – mēs būsīm tikai šīs naudas glabātāji, bet pēc saimnieka pieprasījuma tā būs jāatdod...

DDD: Tāpat kā gardero-bists atdod mēteļi tā īpašniekam! Tātad ar Latvijas valsts naudu, ja nepanāksim pretējo, no 2014. gada 1. janvāra varēs rīkoties Eiropas Centrālā banka?

J.S.: Jā, ja Latvija pievienosies eiro zonai, tad Eiropas Centrālā banka

linoties eiro zonas krīzei, kalpos tās caurumu aizlāpšanai kā nodrošinājums. Tā vairs nebūs mūsu. Bēdīgi arī tāpēc, ka daļa no šīm zelta rezervēm ir mūsu priekšteču nopelnītas pirmajā Latvijas laikā.

Tāda ir saimnieciskā atbilde. Bet tālāk ir jāraugās arī uz ģeopolitiku. Runa ir par teritoriju, par cilvēku resursiem, arī par tām pašām bāriņtiesām, par nepiesārņoto vidi, kas tik ļoti ir nepieciešama labas veselības uzturēšanai. Jo vairāk kāda administrācija kaut kur nostiprinās, jo lielākas iespējas kontrolēt visu, ieskaitot arī šādas jautājumus – arī Latvijā.

DDD: Tāpēc mums bija ļoti nepatīkams pārspeigums, kad arī VL-TB/LNNK deputāti nobalsoja par pievienošanās eiro zonai. Kā tu vērtē viņu balsojumu?

J.S.: Tas, protams, ir skumji. Es to nesaprotu. Manuprāt, tika palaista garām lieliska iespēja, lai iegūtu daudz, daudz lielāku tautas atbalstu. Visu cieņu Jānim Dombrovam. Domāju, ka šī cīņa būtu desmitkārt lielāka, kas parādītos šajās pašvaldību vēlēšanu rezultātos, ja viņi šo pozīciju būtu stingri ieturējuši. Tomēr es zinu, ka ļoti daudzi šīs partijas ierindas biedru vidū ar to nav mierā un uzskata, ka šāda rīcība ir pavisam nepareiza. Vairāki no viņiem darbojas arī mūsu biedrībā.

KO NOZĪMĒ ES ADMINISTRĀCIJA LATVIJĀ?

DDD: Kādēļ, runājot par Eiropas Savienības administrācijas nostiprināšanos Latvijā, tu pieminēji bāriņtiesas?

Turpinājums 6. lpp.

GROTESKA

Jauns augstākais apbalvojums – “KIRHENŠTEINA ORDENIS”

Andris Klaubergs

**Latvijas tautas
aicinājums Valsts
Propagandas
ministrijai, valsts un
valdības vadītājiem**

Kā zināms, vēsturisku personību ideoloģiskie mantinieki un sekotāji, viņu dižo darbu turpinātāji ir godam nopelnījuši iespēju pārmantot un lietot savu iedvesmotāju un skolotāju vārdu (uzvārdu) apzīmējumus attiecībā uz sevi un saviem pūliņiem gaišās nākotnes vārdā. Atceramies taču, piemēram, leņiniešus, timuriešus, mičuriniešus u.c.

Uzskatāmi ir ticis pierādīts: lai valsts zeltu un plauktu, tai neapšaubāmi ir tikai viens ceļš – iestāšanās kādā savienībā, un vienmēr Latvijas tautā ir atradušies ideoloģiski pareizi domājoši sabiedrības locekļi, kuri nesavtīgi cīnījies, lai to īstenotu.

Gāžot buržuāziski diktatorisko režīmu mūsu zemē 1940. gadā un pateicoties biedra Kirhenšteina vadītās delegācijas lūgumam Maskavā, Latvija tika uzņemta un integrēta Padomju Savienībā, kļūstot par demokrātisku, neatkarīgu un līdztiesīgu republiku brālīgo tautu saimē, gluži tāpat kā patlaban.

Arī šodien mūsu valsts un valdības vadītāji, neņemot spēkus, pašai dziedīgi cīnās, lai pārliecinātu ekonomiski un politiski neizglīto un neapzinīgo tautas daļu par to, kādu neizmērojamu labumu dod pašreizējā savienība – Eiropas Savienība – un vēl

pilnīgāka integrācija tajā, ko neapšaubāmi sekmēs mums tik nepieciešamā eiro ieviešana. Padomju Savienībā taču bija kopēja nauda – rublis, un ar ko gan lai Eiropas Savienība būtu sliktāka?! Tāpēc mūsu prioritārais pienākums ir stiprināt mūsu kopējās mājas, mūsu Eiropas Savienību, pēc iespējas ātrāk ieviešot eiro un likvidējot pagātnes palieku latu!

Gribot negribot ir jāatzīst, ka nekādas diametrāli atšķirīgas idejiskās nostādnēs starp mūsu bijušo un tagadējo savienību taču nepastāv. Toreiz bija komunistiskā demokrātija, tagad – liberālā demokrātija, toreiz bija sarkanie komisāri, tagad ir zilie, t.i., eiromomisāri, toreiz bija internacionālisms, tagad – multikulturālisms jeb kosmopolitisms, kas abējos gadījumos viennozīmīgi veicina tautu draudzību un saliedētību, kā arī vienotas nācijas izveides iespējas. Ja iepriekšējai savienībai neizdevās realizēt vispasaules revolūciju, tad toties tagad mums ir visaptveroša globalizācija. Toreiz decentralizētu, haotisku un provinciālu pašdarbību nepieļāva augsti kvalificētu speciālistu vadoši norādījumi no Maskavas, tagad to visu regulē regulas un direktīvas no Briseles.

Īpaši būtu jāakcentē apstākļi, ka drauds gan vienas, gan otras savienības demokrātijai un iekšējai drošībai bija un joprojām pastāv līdz šim neizskaus-

tais **nacionālisms**.

Kamēr vēl nav pilnībā noslēdzies PSRS periodā uzsāktais un diemžēl ne visai veiksmīgais ideoloģiskās audzināšanas process, kamēr vēl tautas neapzinīgajā daļā ir jāsastopas ar atpakaļrāpuli un dažādām šauri egoistiskām nacionālisma izpausmēm, tikmēr mūsu neatkarīgās un demokrātiskās valsts vadība, vismaz pagaidām, vēl ir spiesta būt nacionāla pēc formas, taču pašsaprātams – pilnīgi norobežota no ekstrēmistiskā satura. Arī Eiropa to akceptē, jo saprot, ka nevar veidoties nepārvarama plaša starpvaru un politiski joprojām vēl nenobriedušo etnisko pamatnāciju, kura gan arvien vairāk steidz izmantot tai sniegtās plašās brīvās darbaspēka tirgus iespējas.

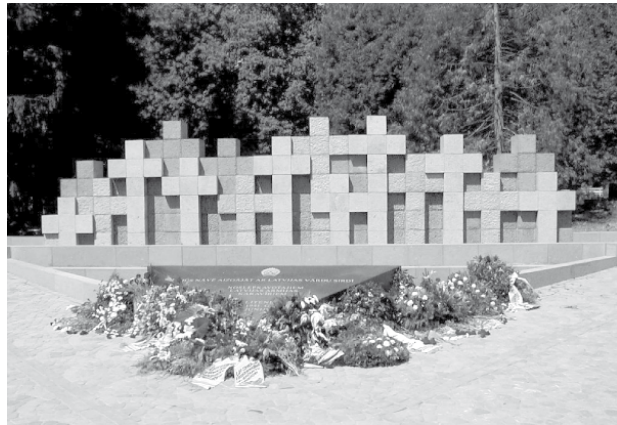
Ņemot vērā, ka starp abām mūsu progresīvajām nācijām – gan bijušo PSRS, gan esošo ES – ir tik daudz kopēja, un atceroties biedra Kirhenšteina grandiozo veikumu Latvijas uzplaukumā Padomju Savienības brālīgo tautu saimē, gluži tāpat kā tagad integrējoties ES, diemžēl ir jāatzīst, ka esam aizmirsuši šo savu ceļvedi un idejisko iedvesmotājuvarbūt mūsu pašu nepamatoto aizspriedumu un aprobežotības dēļ. Biedrs Kirhenšteins taču ir pelnījis, ka viņa vārds tiek iemiesots viņam tik

uzticīgajos pēctečos, savukārt tiem būtu liels gods, turot gaišā piemiņā savu lāpnesi, tikt dēvētiem viņa vārdā. Kirhenšteinieši – tas skan tik pārliecinoši un lepni!

Tāpat, ņemot vērā arī mūsu valsts neaptveramo izaugsmi, milzīgos sasniegumus ekonomikā un tautas labklājības nodrošināšanā (Veiksmes stāsts) Eiropas Savienības sastāvā, kā arī to, ka mūsu valsts ar gaidāmo pievienošanos eiro zonai kļūs vēl bagātāka, neatkarīgāka un demokrātiskāka, Latvijas tauta aicina piešķirt visaugstākos apbalvojumus visiem tiem ļaudīm, kuri ar savu milzīgo un pašaieliedzīgo darbu to ir sasnieguši.

Šajā sakarā ir radusies aktuāla nepieciešamība nodibināt jaunu valsts augstāko apbalvojumu – **Kirhenšteina ordeni**, un 2014. gada 4. maijā ar to apbalvot visus valsts un sabiedriskos darbiniekus, neaizmirstot arī masu medijos strādājošos, kuru veikums ir nenovērtējams, padarot Latviju par zeļošu un plaukstošu valsti dižās Eiropas Savienības brālīgo tautu saimē.

Tāda bija vēsture PAR TIEM, KURI LEDĀJOS KLUSĒ...

Mirdza Z.

Gulbenes novadā

1941. gada pavasarī Gulbenes novada Litenes poligonā tika noņemti no latviešu vienībām izveidotais 24. teritoriālais korpus. Tobrīd Latvijā jau bija iepludinātas vairāk nekā 25 krievu karaspēka divīzijas (ar visām ģimenēm). Stāvoklis bija saspriegts. Taču turpinājums bija vēl baisāks!

Tuvoties Latvijas armijas iznīcināšanas moments. Drīz to arī piedzīvojām.

1941. gada 14. jūnijā ar melīgu iegānu, ka notiks “lauku apmācības”, latviešu virsnieki (arī kareivji) tika savietoti mašīnās – un “mācības” sākās...

Netālā mežā savāngotos jau gaidīja sarkanarmiešu ložmetējnieki ar uzsprautiem durkļiem. Pēc komandas “Izkāpt!” virsniekus saguldīja ar seju pret zemi, noplēsa nozīmes un atbrūvoja. Tie, kuri pretojās, tika uzreiz nošauti.

Šī iznīcība bija savlaicīgi organizēta. Šādi 14. jūnijā no Litenes un Ostravas poligoniem uz Sibīrijas vergu nometnēm “aizgādāja” 560 latviešu vīrus.

Ko gan bija sagrēkojuši dienestu pildošie?! Daudzas ģimenes vairs nekad neredzēja savus mīļos. Ziemeļu sals un bāds prasīja vairumam dzīvības. Līdz pēdējam elpas vilcienam jaunie, spēkpilnie cilvēki dzīvoja ar sapni par Dzimteni. Taču lielais Likteplēmējs bija lēmis citādi...

No lodes nāve nešķiet tik bāsa, kā bezjēdzīga iznīcība salā un badā. Vēl arvien viņi cerēja. To secinām no viņu nedaudzām atmiņu lauskām:

*“Es pārnāksu, kad ābeles būs ziedos,
Vai arī tad, kad kuplos asteres,
Bet varbūt tad, kad tālēs lidos dzērves –
Vai arī tad, kad puteņos balts sniegs...”*

Taču vairums no viņiem nepārnāca nekad! Tālu Ziemeļos vai Šmita kalna aizās balo viņu mirstīgās atliekas. Kāpēc?! Viņi nebija noziedznieki, bet gan topošie karavīri.

Kāda zvēriska attieksme pret Cilvēku!

Tagad par Litenē notikušo liecina Sāpju sienas Memoriais, kur ik gadu pulcējas cilvēki ar ziediem un pārrunām par baigo vēstures notikumu.

Savus nebūtībā aizgājušos atcerēsimies, kamēr šai saulē vēl būs kaut viens latvietis. Atmiņas atbalso un neizgaista nekad.

Cilvēk, atceries vēstures mācību un neaizmirsti!

Tas ir mūsu visu pienākums un reizē – cerība.

Dievs, svētī Latviju!

VAI LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAI IR NĀKOTNE?

Andrejs Lucāns

Burtniecības

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

**Lauksaimniecībā
veicamo pasākumu
rezumējums**

Latvijas valsts vadītājiem, Saeimas deputātiem

un atbilstīgajām valsts institūcijām ir jāizstrādā un jārealizē dzīvē jauns Agrārās reformas projekts, kas nodrošinātu latviešu tautas un Latvijas valsts pastāvēšanu un ilgtspējīgu attīstību.

Pēcvārds

“Diemžēl tagad pienācis laiks, kad tēvzeme jāsargā vispirms nevis ar šauteni, kā to darija latvju strēlnieki, nē, tagad sava zeme jāsargā vispirms ar prātu, apdomu. [...] Reiz bija bezzemnieks. Vistrūcīgākā tautas daļa. [...] Tagad drīz būs bezzemes pašvaldības! Bezzemes valsts! Drūms būs šeit dzimušo liktenis, tikpat drūms kā gājputniem, kam atņemta iespēja atgriezties pie savas ligz-

das.” – tā brīdina rakstnieks **Laimonis Pūrs**.

Neilgi pirms aiziešanas mūžībā režisors **Oļģerts Krodērs** izteica bažas par Latvijas nākotni, savu uztraukumu argumentējot ar vēsturiski apstiprināto patiesību, ka ilgtspējīgas ir tikai tās valstis, kas baltās nevis uz ekonomiku, bet gan uz garīgo kultūru. Skaidrojot garīgās kultūras saturu, varam secināt, ka šī norāde pilnā mērā ir attiecināma uz nacionālo pašapziņu, kas būtībā ir pamats savas valsts saimnieka apziņai un refleksijas kā pašcieņa. Tās ir garīgas nostādnēs. Bez tām nevar pastāvēt ne tauta, ne šīs tautas valsts.

Lai nerastos pārpratumi nacionālās pašapziņas un pašcieņas skaidrojumos,

interpretēšu, kā es tās saprotu.

Nacionālā pašapziņa un pašcieņa, tāpat kā agrārā politika un nacionālā politika, ir viens veselums. Tās garīgās sastāvdaļas ir patriotisms, nacionālisms un morāli ētiskie kritēriji.

Kas ir patriotisms?

Tā ir savas tēvzemes, dzimtenes, tautas mīlestība, uzticība un kalpošana tām.

Kas ir nacionālisms?

Tā ir nacionālās neatkarības ideoloģija un politika, nepieciešamība un prasība pēc sava valstiskuma, kas nodrošina tautas identitātes un vērtību aizsardzību, un kalpošana tam.

Turpinājums 6. lpp.

PĀRDOMAS 9.maijā pie Okupācijas muzeja

Pateicos par drosmi tiem cilvēkiem, kuri ar plakātiem “Veikt DDD!” 9.maijā stāvēja pie Okupācijas muzeja, un tiem, kas atnāca viņus atbalstīt. Žēl – mūsu bija tik maz, un tie paši, kas bija ieradušies, pulcējās bariņos aiz piketētāju mugurām. Divas sievietes pat steidzīgi pārgāja laukuma pretējā pusē un kopā ar policistiem stutēja nama sienu. Piegāju klāt aprunāties. Man uzdeva jautājumu: vai man neesot bail? Diez, no kā gan?... Tikmēr aiz piketētāju mugurām grozījās bariņš vīru ar atpazīšanas zīmi pie uzvalka atloka – “V”, tas nozīmē, “Vienotības” cilvēki. Viņu vidū bija arī Olafs Pulks un kāda sieva ar “V” pie krūtīm. Viņa ro-

kās turēja bukletu ar “V” kadru bildēm un sarakstu, par ko vēlēt 1. jūnijā. Sieviete, acīmredzot gribējuma tikt pie varas Rīgas domē, piketā izmantoja vectētiņa ciešanas, stāstot klātesošajiem, kā viņš ticis represēts. Atbildēju, ka viņas vieta būtu nevis slapstišanās aiz piketētāju mugurām, bet gan drosmīga nostāšanās ar plakātu par DDD priekšpusē, lai tauta redz un žurnālisti fotografē! Par DDD – deokupāciju, dekolonizāciju, dekolonizāciju – būtu jāiestājas visai “Vienotībai”, un tad šī partija darītu to, kas patiešām ir jādara Latvijas politiķiem un varnešiem. Bet, nē, to dzirdot, sievieti pārņēma bailes...

Turpinājums 4. lpp.

LATVIEŠA PIENĀKUMS IR AIZSTĀVĒT TĒVZEMI!

“*Latvju virsnieks Nr. 35473*”

Turpinājums no 1. lpp.

Ausma Līdumniece: Ļoti labi, ja katru gadu 14. jūnijā godina cilvēkus, kuri no Litenes aizgāja *tālajā ceļā*. Labi, ka viņiem godu izrāda sardzes rotas karavīri, virsnieki ar ordeņiem, bet patiesi dziļi izjust šo traģēdiju, tautai nodarīto pārestību var tikai tad, ja iepazīstas ar aculiecinieku stāstīto. Diemžēl valsts līmenī atbalstu savai iecerei neguvu. Tādēļ ar ļoti lielu sirsnību varu pateikties istam latviešu patriotam, kurš pat nedzīvo Latvijā. Viņš bija vienīgais, kurš izprata, cik svarīgi, lai Litenes traģēdijas aculiecinieka atmiņas atkal tiktu izdotas grāmatā. Viņš saprata, ka grāmata ir nepieciešama nākamajām paaudzēm, lai latvieši neaizmirstu savus varoņus, savas tautas vēsturi. Ļoti sirsnīgi viņam par to pateicos!

SAVU VĒSTURI NEDRĪKST AIZMIRST

DDD: Kādreizējā Latvijas prezidente Vaira Vīķe-Freiberga aicināja *pavilkt svītru, aizmirst pagātni un dzīvot tālāk. Arī citas valsts amatpersonas ik pa laikam mudina mazāk domāt par latviešu tautas traģiskajām vēstures lappusēm. Kā jūs vērtējat šādu valsts vadītāju nostāju?*

Ausma Līdumniece: Protams, ir jādzīvo tālāk, bet katrai tautai sava vēsture ir jāzina. Mēs, latvieši, kā tauta – īpaši jaunākās paaudzes – pārāk maz

interesējamies par savas nācijas vēsturi. Piemēram, armēni savas vēsturiskās traģiskās attiecības ar Turciju nekad neaizmirsīs. Kādēļ latviešu tautai, kas tik briesmīgi ir cietusi un zaudējusi lielu daļu cilvēku, tas būtu jāaizmirst? Latviešu virsniecības iznīcināšanas pieminēšana nav naida kurināšana – tā ir latviešu tautas vēstures traģēdija, kas ir jāzina.

DDD: *Varbūt vēstures nezināšana, noniecinot attieksme pret latviešu tautas traģisko pieredzi ir pamatā tam, ka šodien latviešu tauta ir uz izdzīvošanas robežas?*

A.L.: Vēstures nezināšana vai vienaldzīga attieksme pret to tieši audzina glābšanu un neuzņēmību. Nezinot vēsturisko patiesību, cilvēkiem – īpaši jaunajai paaudzei – neveidojas taisnības izjūta. Mans uzskats un mana visdziļākā pārliecība ir tāda, ka par vēsturi ir jārunā un tā ir jāmāca jaunatnei – to nedrīkst aizmirst! Nācijas izjūta veidojas uz kopīgās gadsimtiem ilgās vēsturiskās pieredzes pamata. Lai nākotnē neatkārtotos jau piedzīvotās traģēdijas, mēs neko nedrīkstam aizmirst!

DDD: *Vai jūs piekristat, ka, ja mēs zinātu, kas patiesībā ir noticis ar mūsu varoņiem, kuri ar ieročiem rokās cīnījās pret padomju okupantiem, tad latvieši nevarētu tik vienaldzīgi attiekties pret faktu, ka joprojām nav veikta deokupācija un dekolonizācija? Varbūt tad latvieši neļautu krievvalodīgajiem 9. maijā*

rīkot orgijas pie tā saucamā Uzvaras pieminekļa?

A.L.: Ja latviešiem būtu vēsturiskā taisnīguma izjūta, tad, protams, būtu grūti samierināties ar notiekošo. Tas, ka cilvēki to uzņem tik vienaldzīgi, tas tik tiešām ir nosodāmi.

DDD: *Domāju, jūsu tēvam šodien būtu kauns par savu tautu.*

A.L.: Jā, par šādu vienaldzību, kad domas ir tikai pie materiālām vērtībām, viņam sāpētu sirds. Šodien, kad daudzi želojas, ka ir grūti, ka algas ir mazas, ka dzīve ir tik grūta, ka jābrauc prom no Latvijas, mans tēvs teiktu: jūs nezināt, kas ir grūtības! Vēl viņš teiktu: kā tas var būt, ka jums *nevelk atpakaļ* uz Latviju, kā jūs varējāt to tik vienaldzīgi atstāt labākas dzīves dēļ? Tas ir neiedomājami, ka mātes pat atstāj savus bērnus vecmāmiņām, lai dotos uz ārzemēm. Kādi izaugs šie bērni? Varbūt paēduši viņi būs, bet – vai būs audzināti un garīgi stipri cilvēki?

Aizbraucēji labāk būtu palikuši, lai mēs visi kopā varētu sakārtot savu valsti un dzīvot labāk. Taču vairākums pat nemēģina neko darīt – tikai sūdzas, ka par maz tiek dots. Dod jau tiešām maz, bet ne jau tādēļ var pamest savu Dzimteni un vēl postīt ģimenes.

MOSTIES, LATVIETI!

DDD: *Kādi būtu ceļa vārdi jūsu tēva grāmatā, pavadot pie lasītājiem?*

Ja šī valsts tiek saukta par neatkarīgu Latviju, tad okupantiem, viņu pēctečiem un Eiropai ar to ir jāreķinās. Ikvienai tautai, it īpaši mazai tautai, kāda ir mūsu latviešu tauta, ir jāveicina nacionālisms.”

Ausma Līdumniece:

Mūsu mazā tauta nedrīkst aizmirst tos nevainīgos, godājamās, inteliģencei piederošos cilvēkus, kurus ar vieglu roku iznīcināja tikai tādēļ, ka kādai naidīgai lielvarai tas bija izdevīgi un noderēja par biedējumu citiem. Latviešu ir pārāk maz, lai vienaldzīgi attiektos pret šo faktu un par to nedomātu, lai jaunatne to nemaz nezinātu. Gribu teikt to pašu, ko mans tēvs vēlēja, – lai būtu nākamajām paaudzēm! Latviešiem ir jāiegūst varonība, drosmē, pašizliedzība, spīts, izturība un Dzimtenes mīlestība.

DDD: *Šķiet, tās ir īpašības, kas mūsu tautai šobrīd visvairāk pietrūkst. Tāpat latviešiem kā nācijai pietrūkst nacionālās vienotības.*

A.L.: Varbūt to var izskaidrot ar latviešu mentalitātes īpatnībām, jo esam viensētnieki. Latviešiem nepatīk pulcēties baros, čupoties, tomēr, kas attiecas uz nacionālo jautājumu, mums ir nepieciešama lielāka vienprātība.

DDD: *Nav jau jāiet vienam pie otra ciemos, bet, kad Dzimtene ir briesmās, tad ir jāapvienojas cīņai.*

A.L.: Lielu pārmetumu, manuprāt, pelna tieši skolas un skolu programmas. Kad jauniešiem stāstīju par strēlniekiem, kuri daudzi krita Ziemassvētku kaujās, pajautāju delveriem: ko jūs tajā laikā darītu – vai ietu strēlniekos? Kad nevienš nesteidzās atbildēt, es atbildēju viņu vietā: zinu – jūs ietu. Ja mēs katrs mazliet vairāk piestrādātu pie jauniešu domāšanas, veidotu viņu uzskatus, tad arī būtu rezultāti, bet diemžēl vairums vecāku un vecvecāku domā tikai par materiālām lietām, novārtā atstājot pašu galveno.

Jāatzīst, ka tā ir manas paaudzes vaina, jo par maz esam rūpējušies par nacionālisma un patriotisma audzināšanu. Ne katrā ģimenē runā par latviešu cīņām par savu valsti, par varonīgu pretošanos ienaidniekiem. Diemžēl arī skolā Latvijas vēstures mācīšana ir zemā līmenī. Ilgus gadus Latvijas vēsture tika mācīta kontekstā ar pasaules un Eiropas vēsturi. Labi, par Eiropu

ir jāzina, senā vēsture par Grieķiju arī jāzina, bet savas tautas vēsture taču ir daudz svarīgāka.

DDD: *Par laimi mūsu vidū vēl dzīvo cilvēki, kuri ir pārdzīvojuši karu, izsūtīšanas, represijas, bet reizēm nepatīkami pārsteidz šo cilvēku atturību, samierināšanās, es pat teiktu – bailes vērsties pret valdošo netaisnību, latviešu tautas mērķtiecīgo iznīcināšanu. Klausīties, piemēram, ko represēto vadītājs Resnais runā pie Brīvības pieminekļa, pārņem neizsakāms rūgtums par viņa samiernieciskumu, pielaidību, glābšanu.*

A.L.: Man jums ir jāpiekrit. Man ir bijusi darīšana ar daudziem legionāriem, represētajiem. Saprotu, ka padomju laikā viņiem nebija nekādu tiesību, viņiem draudēja represijas, ja runās par piedzīvoto, bet, kāpēc būtu jāklusē arī tagad – neatkarības laikā? Diemžēl viņos nav dedzīguma. Cik es runāju, cik stāstu – jā, piekrit, dažkārt pat aplaudē; bet no sevis dot, audzināt šādi savus mazbērnus, iedrošināt latviešus cīnīties par savām tiesībām necenšas. Daudz ir dzirdēts no jauniešiem: jā, tēvs bija izsūtīts, vec-tēvs bija Sibīrijā, bet mēs ģimenē par to nerunājam. Kā var nerunāt?! Kā vec-tēvs var neatstāt savam mazdēlam pieredzi?

DDD: *Vai jums ir izskaidrojums, kāpēc tas tā ir?*

A.L.: Domāju, ka vainīga ir mentalitāte un arī tie 50 gadi, kas iebiedēja.

DDD: *No kā šodien būtu jābaidās?*

A.L.: Bailes palikušas kā mantojums. Negribu teikt, ka esam kaut kādas sliktākas šķiras cilvēki, bet atklāti jāatzīst, ka tomēr pašus labākos, gudrākos, veiksmīgākos izsūtīja uz Krieviju, daudzi izklida pa pasauli. Un tad nāca padomju laiks ar savām represijām un ideoloģiju, kas bija tiešām nomācoša...

KRIEVVALODĪGO PĀRSVARS IR ŠAUSMINOŠS!

DDD: *Ideoloģija, kas šobrīd nāk no Eiropas Savienības, nav labāka,*

jo tiek nosodītas un par sliktām uzskatītas jebkādas nacionālās pašapziņas izpausmes, tautas cīņa par savām pamattiesībām tiek apsaukta pat par ekstrēmismu...

Ausma Līdumniece: Čehija ir nacionāla – vai Eiropa to grib, vai negrib; arī ungārs ir ungārs – viņš stāv par savējo... Lai cik liberāla būtu Eiropa, tā nevar aizliegt tautai būt nacionālai, ja vien paši neatsakāmies no sev visdārgākā. Vaina ir mūsos pašos, jo diemžēl pazemīgi ļaujam iznīcināt mūsu kultūru un tradīcijas. Diemžēl garie okupācijas gadi ir atstājuši spēcīgu ietekmi uz mūsu tautas raksturu.

DDD: *Okupācijas sekas joprojām nav novērstas. Valstiskā līmenī ir jāveicina to cilvēku aizbraukšana, kuri latviešiem splauj virsū. Putins viņus sauc mājās – palīdzēsim viņiem!*

A.L.: Šie krievvalodīgie, kuri mitinās pie mums, ir kaut kādi starpnāciju cilvēki – ne viņi ir krievi, ne eiropieši...

DDD: *Īstenībā viņi ir tipiski okupanti, kuriem nav ne dzimtenes mīlestības, ne cieņas pret kolonizēto valsti, kurā viņi dzīvo – arī pašiem savas kultūras nav...*

A.L.: Pat mazi puīšļi izrāda nīcināšanu pret vietējo – pret latvieti. Ko mēs darīsim?

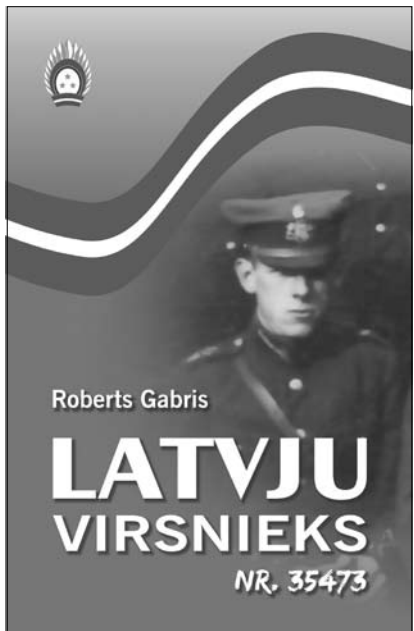
DDD: *Ja šodien latvieši būtu tādi kā jūsu tēvs, nevienš okupants te nepaliktu – visi jau sen būtu aizbraukuši.*

A.L.: Skaitliskais krievvalodīgo pārsvars, piemēram, Rīgā ir šausminošs. Laukos latvieši vēl ir vairākumā, bet Latvijas galvaspilsētā Rīgā – tas ir ārpriests!

Ja šī valsts tiek saukta par neatkarīgu Latviju, tad okupantiem, viņu pēctečiem un Eiropai ar to ir jāreķinās. Ikvienai tautai, it īpaši mazai tautai, kāda ir mūsu latviešu tauta, ir jāveicina nacionālisms.

DDD: *Es ļoti ceru, ka jūsu tēva grāmata atgādina latvietim pienākumu rūpēties par savu tautu un Tēvzemi!*

Intervēja
Liene Apine

NĀVES GRĒKI: politika bez principiem, komercija bez morāles...

Saruna ar bijušo Hipotēkas un zemes bankas vadītāju, biedrības “Par latu, pret eiro” pārstāvi **Inesi Feiferi**

Turpinājums no iepriekšējā numura

VALSTI VADA ALKATĪGI NEPRAŠAS

DDD: Kādas ir jūsu kā bankiera domas, vai Latvija izvēlējās pareizo ekonomiskās krīzes risināšanas veidu? Varbūt vajadzēja vienkārši piedrukāt latus, nevis spēlēties ar cilvēku likteņiem, lai tikai nemainītos eiro kurss?

Inesis Feiferis: Par to ir daudz diskutēts – vieni uzskata, ka tomēr prātīgākais variants būtu bijis devalvēt latu. Daudzi pretojās šim variantam, apgalvojot, ka rūpējas par cilvēkiem, kuri ņēmuši kreditus eiro, jo devalvējot latu, strauji pasliktinātos viņu maksātspeja. Man pašam ļoti patika ekonomista Jāņa Ošleja piedāvājums, tas ir, pirms devalvējam savu latu, visus juridisko un fizisko personu kre-

menti mums ir, un ne viss, kas tur sarakstīts, ir slikts, bet tas nav reālas rīcības plāns, kurš būtu pamatots un garantēts ar finansēm. Pēc valdības rīkojuma plānu uzrakstīja, bet Finanšu ministrija pasminēja un paziņoja, ka plānā paredzētajam naudu nedos. Rodas jautājums – kam ir derīgs tāds plāns?

Problēma, ka nav skaidra redzējuma par to, kā mēs gribam attīstīt savu valsti. Ļoti bieži valsts un sabiedrība ir tikai abstrakti jēdzieni, un politikā iesaistās cilvēki, kuri domā tikai par savām personīgajām interesēm, par to, cik punktus viņi iegūs, lai atkal uzvarētu vēlēšanās.

DDD: Vai cilvēki, kuri raujas amatos, kādreiz ir sev pajautājuši – vai es vispār to spēju, vai man pietiek zināšanu, vai esmu gatavs uzņemties tādu atbildību?

I.F.: Tā ir cilvēciska vēlība – būt amatā; tomēr es domāju, ka ir arī cilvēki,

DDD: Neticu, ka valdībā esošie ir tik stulbi, ka viņi nesaprot, ko jūs sakāt.

I.F.: Skaidrs, ka viņi saprot. Tur nevajag būt akadēmiskim, absolvēt Oksfordas vai Maskavas universitāti, vai vēl ko. Es domāju, ka viņi ļoti labi saprot.

DDD: Gandrīz viņu pašu dēļ labāk būtu, ja viņi nesaprastu, jo tad varētu teikt: Dievs, piedod, jo viņi nezina, ko dara. Šis laikam tomēr nav tas gadījums.

I.F.: Domāju, ka Valdim Dombrovskim ir iekšējā pārliecība, ka viņš rīkojas pareizi. Manuprāt, viņam ir tāda pārliecība, bet atkal var pieminēt arī citus piemērus, ka viens otrs noziedznieks, izdarot noziegumu, uzskata, ka viņš ir izdarījis labu darbu – apļaujis bagātos, nogalinājis. Bet varbūt nav jāapspriež personālijas...

DDD: Dombrovskis šobrīd ir valdības vadītājs, kurš ietekmē manu likteni, kurš ietekmē manas tautas likteni un spēlējas ar lietām, kas nosaka visas nācijas un tautas vairāku paaudžu dzīvi.

I.F.: Tam es pilnībā piekritu. Dombrovskim vajadzētu atrast laiku, lai runātu ar tautu. Ja esi pārliecināts par to, ka vajag pievienoties eiro zonai, lūdzu, atklāj visus savus argumentus, bet dod arī man iespēju izteikties! Budžetu, kas tika piešķirts, lai reklamētu eiro un pierunātu cilvēkus par to balsot, izdalīsim uz pusēm – vienu eiro skeptiķiem un vienu tiem, kas ir par eiro. Tas būtu godīgi, bet – nē, valdība atbalsta tikai eiro, paziņojot, ka tā ir vienīgā pareizā izvēle un visi pārējie priekšlikumi ir nepareizi.

LATVIJA – ATKAL VISLIELĀKĀ PIELĪDĒJA

DDD: Valdis Dombrovskis varēja vismaz pateikt, ka atliekam eiro ieviešanu, līdz cilvēki būs pārliecinājušies par eiro zonas labumiem (ja tādi vispār ir).

Inesis Feiferis: Iestājoties Eiropas Savienībā, Latvija patiešām piekrita, ka ieviesis eiro, bet nekur nav teikts, kad. Tieši to kā argumentu izmanto Lietuva, kas pateica – nē, nē, šobrīd eiro neieviesīsim, varbūt kaut kad tālākā nākotnē... Manuprāt, Lietuva ir viens no spožākiem piemēriem, kam vajadzētu sekot. Lietuvas prezidente Daļa Gribauskaite, kas bija ES komisāre, vadīja ES finanšu un budžeta direktorātu, manuprāt, ļoti labi zina visas iekšējās peripetijas. Arī Polijas premjers Donalds Tusks saka: jā, jā mēs nobalsojam, bet netaicām, ka iestāsimies tagad, mēs padomāsim, neesam vēl gatavi, tauta arī vēl šobrīd nav pārliecināta, ka to vajag – mums vajag vairāk laika. Kāpēc Latvijas premjers nerīkojas līdzīgi?

Viena lieta ir pārliecināt tautu, otra – paaugstināt dzīves līmeni tā, lai mēs varētu normāli dzīvot. Negribu teikt, ka šīs laikā varam pacelt savas tautas dzīves līmeni līdz Vācijas dzīves līmenim, bet ir kaut kāds noteikts līmenis, kas ir jāsasniedz, lai tad varētu daudz maz vienādi justies tajā kompānijā, kurā mēs tik ļoti cenšamies ieiet. Kāpēc ļoti daudzi speciālisti gadiem ilgi atkārtoti, ka nevar dažāda attīstības līmeņa tautas būt vienā pulī?

Pirms balsojām par iestāšanos Eiropas Savienībā, būdams bankieris, es tikos ar dažādiem Vācijas bankieriem. Atceros zīmīgu sarunu ar kādu lielas Vācijas bankas vadītāju, kurš man jautāja, vai Latvija patiešām plāno pievienoties NATO un ES? Kad atbildēju, ka mums tik tiešām ir tādi plāni, un tad viņš jautāja – kur vispirms stāsimies? Nevarēju viņam atbildēt uz šādu jautājumu, bet viņš man draudzīgi ieteica vispirms iestāties NATO, bet īpaši nesteigties ar pievienošanos Eiropas Savienībai. Kā piemēru viņš minēja Rietumvāciju un Austrumvāciju.

Turpinājums 8. lpp.

Latviešu leģions
Foto: Bundesarchiv, November 1943

PAR 16. MARTU UN DIVĀM LATVIJĀM

Gunārs Priednieks

Anglijā

Kārlis Streips “Brīvās Latvijas” 12. marta numurā rakstā “Atkal šī diena” atsaucas uz bijušo Valsts prezidenti Vairu Viķi Freibergu, kas it kā pamatoti sacījusi, ka karavīru piemiņa ir 11. novembrī. Par to lieliski, trāpīgi ir aprakstīts Māra Ruka grāmatas “Išvēsture. Patiesā Vaira Viķe-Freiberga” nodaļā “Vēstures pārrakstītājas untums vai provokācija”.

Par rūpīgo “vēstures pazinēju” ir rakstīts: “Izbrīns raisās par pavēlošo norādi, ka bijušajiem legionāriem tagad savi kritušie biedri jāpiemin 11. novembrī, nevis 16. martā – Legionāru kauju piemiņas dienā. To viņa uzstājīgi, bet diezgan bezjēdzīgi atkārtos arī nākamajos gadus.”

“Daugavas Vanagu Mēnešrakstā” 2012. gada 12. numurā Visvalža Brinkmaņa raksta “Pārdomas un atziņas 16. martā” ievadā ir rakstīts: “Kurzemes kaujas palīdzēja aizbraukt uz Rietumiem latviešiem, kuri nevēlējās atkal nokļūt krievu verdzībā un tikt samalti Staļina dzirnavās. Toreiz, pateicoties latviešu karavīru varonībai un izlietajam asinīm, no krievu okupācijas izglābās arī vēlākās Valsts prezidentes Vairas Viķes-Freibergas ģimene. Pēc atmodas, atgriezušies Latvijā un kļuvusi par Valsts prezidenti, Freiberga neatzina, ka ir pateicību parādā Leģiona cīnītājiem par iespēju aizbraukt no uzbrūkošā krievu viņa”.

Konservatīvo pārstāvis paskaidroja, ka šai datumā piemin nevis nacismu, bet gan karā kritušos latviešu karavīrus.”

Salīdzinot minēto bijušās prezidentes un Streipa nostāju pret 16. martu, pilnīgs pretstats īsti demokrātiskā ziņā ir šeit, Anglijā, bijušajiem kara veterāniem. Tiem līdz ar 11. novembri ir arī sava Britu leģiona diena un vairākas citas ievērojamu kauju dienas no Eiropas, Afrikas un Āzijas, piemēram, Alameinas, Eiropas invāzijas un Arnhemas tilta. Nevienam veterāniem neaizrāda, ka visas šīs piemiņas dienas vajadzētu apvienot tikai vienā 11. novembrī.

Mans Rīgas brālēns, kas ir īsts patriots un sarakstē politiku var izskaidrot labāk nekā jebkura avīze, par Streipu man raksta: “Tad vēl agitēt pret 16. martu – Leģionu! Nezinu viņa izcelsmi, bet domāju, ka Leģions viņam deva iespēju piedzimt Rietumos, nevis Sibīrijā, kur viņš varbūt arī būtu jau satrūdējies. Streipam vajadzētu legionāriem kājas bučot par doto iespēju. Par 16. martu Rietumos nesapratīšot? Tāpat, kā visu laiku stabulēja VVF, Igaunija atzina savus leģionārus (prezidents Meri) un tika saprasta, jo pareizi izskaidroja”.

Tiešām, kad savā laikā Vācijas kanclers Kols Maskavā izteicās, ka latviešu veterānu saiets 16. martā Rīgā ir bijušo nacistu sanāksme, igauņu prezidents Meri preses žurnālistiem paskaidroja, ka kanclera teiktais neatbilst patiesībai. Patiesību izskaidroja arī TB/LNNK deputāts Roberts Zile angļu konservatīvo partijas delegātiem Eiropas Parlamentā, kad angļu parlamentā leiboristu partijas Arlietu ministrs apsūdzēja konservatīvo opozīciju par sabiedrošanos ar partiju, kas atbalsta nacistu saietu 16. martā. Konservatīvo pārstāvis paskaidroja, ka šai datumā piemin nevis nacismu, bet gan karā kritušos latviešu karavīrus. Te nu parādās, cik aplams ir bēdīgi slavenais Jūrkāna teiciens: “Eiropa mūs nesapratīs!”

Tajā pašā rakstā tālāk Streips raksta, ka 9. maijā redzēsim PSRS “uzvaras” svinēšanu pie Uzvaras pieminekļa un tur kārtējo reizi tiks uzturēti mīti, ka Latvija “atbrīvota” un ar prieku iestājusies Padomju Savienībā. Nākamā “Brīvās Latvijas” 13. numurā rakstā “Jau???” Streips raksta par konkrētām paralēlēm starp abiem neatkarības posmiem, un, šo rakstu komentējot, kāds patriotisks sarakstes draugs man raksta: “Brīvās Latvijas” 13. numurā Streips mēģinājis salīdzināt 18. novembra Latviju ar 4. maijā atjaunoto Latviju. Kā to var izdarīt, ja pirmajā gadījumā krievi un vācieši tika iztriekti no Latvijas, bet pēc 4. maija “atjaunotajā” Latvijā visi okupanti palika iekšā?”

ditus pārvērstu latos pēc Latvijas Bankas kursa. Latkrītu, ka bankām tas būtu milzīgs trieciens, bet paskatīsimies uz Islandi, kura tika ar šo banku problēmu galā.

DDD: Man pat šķiet, ka Islande no šīs situācijas izgāja kā uzvarētāja.

I.F.: Islandei ir arī sarežģījumi, bet viņu piemērs pierāda, ka šādā veidā ļoti labi un pietiekami efektīvi varēja risināt šo jautājumu. Tikai, lai to īstenotu, ir vajadzīga politiska drosme un ticība savai valstij.

DDD: Lai raksturotu mūsu valdības, atbildīgo amatpersonu rīcību, prātā nāk tikai viens vārds – no-devība.

I.F.: Ziniet, ļoti bieži no-devības nav, ir vienkārši nezināšana.

DDD: Tad ir jāatzīst, ka Šleseram, kurš teica, ka jāatrod lielākais kretīns un jāieliek amatā, bijusi taisnība. Skatoties uz valsti notiekošo, atliek vien secināt, ka tieši šādi notiek amatu sadale...

I.F.: Cilvēki domā, ka vīri, kas tur augšā sēž, ir ļoti stratēģiski un tālredzīgi, bet diemžēl tas ne tuvu tā nav. Kur mums ir valsts attīstības stratēģija vai nacionālās attīstības plāni?! Kaut kādi doku-

kas uzdod sev šos jautājumus. Amats – tā ir atbildība, ne tikai no profesionālā, bet arī no morālā viedokļa – vai tu spēsi to izdarīt ar tīru sirdsapziņu un dot to labumu, ko no tevis sagaida. Es saprotu, ka šobrīd, atrodoties krīzes situācijā, cilvēki daudz nedomā par morālo pusi – ir jānopelna nauda, lai uzturētu ģimeni, lai atdotu parādus vai gluži vienkārši labāk dzīvotu. Domāju, ka ļoti daudzi cilvēki atsakās no amatiem tieši tādēļ, ka uzskata sevi par nepiemērotiem. Diemžēl daudziem cilvēkiem ir arī pārāk zems pašnovērtējums, jo vajadzīga drosme, lai uzņemtos atbildību.

Mahātma Gandijs definēja septiņus nāves grēkus. Divus no tiem nākas pieminēt biežāk – politika bez principiem un komercija bez morāles. Tas ir drausmīgi! Ētikas principiem ir jābūt. Pat bandu ietvaros ir principi – otru nedrīkst stučīt, vienam otru vienmēr ir jāatbalsta, kopā jākrāj nauda, ja vienu iesēdina, tad viņam un ģimenei palīdz, varētu pat teikt, ka bandas locekļu starpā pastāv sociāla atbildība. Protams, šaubos, vai zagļu bandas iekšienē pastāvošos noteikumus var nosaukt par ētiku.

“DALTONISMA” EPIDĒMIJA

Turpinājums no 2. lpp.

Jānis Sils: Tā ietekmē bāriņtiesu patvaļu. Jau tagad bērni tiek izņemti no ģimenēm, divu gadu laikā šādu bērnu ir ap četriem tūkstošiem, viņi ir atņemti ģimenēm ar ļoti absurdiem pamatojumiem, piemēram, knupītīm bijis par lielu caurums...

DDD: Tu taču joko?

J.S.: Nē, tas diemžēl ir pavisam nopietni. Ikšķilē jaunai māmiņai atņēma 8-9 mēnešus vecu bērnu tāpēc, ka bāriņtiesa uzskatīja, pirmkārt, ka bērns tiekot par maz ņemts rokās, un, otrkārt, knupītīm

caurums ir par lielu. Un šādi tiek atņemtas aprūpes tiesības.

Nav jau, protams, vecāki, kuriem atņem bērņus, nekādi miljonāri, bet viņi nav arī alkoholiķi vai tam līdzīgas personas. Šādu gadījumu ir daudz, un šos bērņus lielā skaitā ved uz

Rietumvalstīm adoptēšanai, kur, starp citu, zūd jebkādas iespējas pārbaukt, kā viņiem tur klājas. Ideja ir atdot bērņus adoptēšanai Amerikā, Francijā vai citur, kur vietējās bāriņtiesas šos bērņus, kas tikuši atvesti no citām valstīm, neuzrauga. Savukārt mūsu bāriņtiesa nekādā veidā fiziski šo uzraudzību nespēj veikt. Un tā simtiem bērņu aiziet pavisam nezināmos ceļos. Ir liecības, internetā var atrast saites, kur bērni sūdzas, ka viņus ved kā uz darba tirgu rādīt potenciālajiem adoptētājiem uz Ameriku, Franciju – uz visurieni. Tad nedēļām tur padzīvo un ved atpakaļ, lai atkal citiem piedāvātu... Un tur ir vardarbība, slikta iztu-

plešanas gan Eiropā, gan Rietumu pasaulē? Rodas sajūta, ka kaut kādi spēki uzspiež daudzās antivērtības, lai cilvēkus samaitātu un, sajaucot tautas, veidotu amorfu pūli.

J.S.: Tas ir pavisam noteikti. Secība ir šāda: vispirms kādā teritorijā tiek nodibināta atbilstoša administratīvā vadība, pēc tam, kad tādi atslēgas punkti ir ieņemti, var nostiprināties arī ekonomiski, un tad šī okupācijas administrācija savu naudiņu laiž apgrozībā. To mēs 20-tajā gadsimtā nevienu vien reizi esam redzējuši – kādas mums tik naudiņas nav bijušas! Tas, protams, ir saistīts ar jaunās varas tieksmi nostiprināties saimnieciski. Un pēc tam

“Es domāju, ka liela daļa šo cilvēku, kuru nodomus līdz galam es nevaru izprast, gluži vienkārši pasauli redz greizi – viņiem pašiem liekas, ka dara ļoti labu darbu.”

rēšanās – par to arī bērni stāsta.

Lūk, šis ir viens no daudzajiem aspektiem, kāpēc mēs esam vajadzīgi Eiropas Savienībai un arī eiro zonai.

DDD: Varbūt ir jārūnā arī par liberālās politikas un multikulturālisma iz-

attiecīgi notiek vērtību orientācijas maiņa.

Mēs jau tik tiešām varam atskatīties arī uz mūsu pašu vēsturisko pieredzi – ir bijis laiks, kad cars noteica, ka latviski runāt ir kauns, mēģināja mainīt tautas mentalitāti un gara pasauli, vēlāk

padomju laikā dažādos aspektos bija garīgās dimensijas noliegums, nīrgāšanās par jebkuru garīgu tradīciju, tika noliegta arī latvietība kā vērtība. Tad bija jauns mērķis – radīt padomju cilvēku ar citu mentalitāti, citu vērtību sistēmu. Eiropas Savienība attiecīgi nāk ar savu modeli, ar savu izpratni, kāds tad ir šis pārvaldāmais pilsonis – padomju cilvēks Eiropas Savienības izpildījumā.

DDD: Eiropietis...

J.S.: Un kāds viņš ir iecerēts, to mēs ļoti labi redzam pēc daudzajām pazīmēm.

TĀ TOP PAKLAUSĪGS EIROPAS PILSONIS...

Jānis Sils: Jebkuru tiesisko sistēmu, kas valda kādā laikā, vienmēr ļoti labi var saprast pēc tā, kas ir un kas nav atļauts – tas ir likumu krājums, tomēr galvenais ir praktiskais izpildījums. Un tad mēs redzam, par kurām lietām Latvijā it kā drīkst runāt, un par to mūs it kā aizrēstēm uzreiz neliek, tomēr ir skaidrs, ka “pieklājīgā publikā” par tām izteikties nedrīkst. Tie ir jautājumi, kas skar patiesību par homoseksualitāti, imigrāciju, nupat jau jāsāk kautrēties arī par latvietības piemiņšanu, nedrīkstam runāt par okupantiem – dekolonizācija vispār ir “lamu vārds”...

DDD: Arī žīdus “pieklājīgi” cilvēki nesauc par žīdiem...

J.S.: Jā, arī to nedrīkst. Un, izdarot secinājumus, mēs redzam, kāds būs šis “ideālais pilsonis”. Tātad Eiropas valdošo spēku izpratnē viņš ir tāds, kuram pilnīgi vienaldzīga ir cilvēka tautība, dzimums, dzīves vieta, bet par galvenajām vērtībām tiek pasludinātas brīvas pārvietošanās iespēja un neierobežots preču patēriņa pakalpojums. Fantastiski! Ja cilvēkam nozāgē patieso vērtību piramīdas augšējo daļu un paliek tikai vēlmes, kas balstās uz viņa fizisko izdzīvošanu, tad viss ir panākts. Tik ilgi, kamēr viņam šīs vajadzības minimāli tiek nodrošinātas, viņš ir ideāli vadāms, un vairāk jau nekas nav vajadzīgs.

DDD: Varētu pat teikt, ka tā nav nekāda piramīdas augšējā daļa, tie būtībā ir cilvēka psihiskās uzbūves pamati, kas tiek izjaukti.

J.S.: Pareizi. Tas, ar ko mēs atšķiramies no dzīvnieka, jo siltas migas un sāpīgas maltītes arī dzīvniekiem ir vērtība. Tieši organizētā apziņa ir tā, kas cilvēku atšķir no dzīvnieka – ja šo daļu izsvītro, kas tad paliek?!

DDD: Atkal ir jājautā, kā interesēs tas notiek? Ļoti amizanti ir dzirdēt parasto pamācību pēc mana jautājuma, kā interesēs notiek

cilvēku psiķes degradēšana, tautu un valstu iznīcināšana, – “pieklājīgi” cilvēki man nereti atbild, ka nevajag nodarboties ar “sazvērestības teorijām”...

J.S.: Par sazvērestības teorijām teikšu tā, ka es būtu šausmīgi pārsteigts, ja kādā brīdī atklātos, ka pasaulē nav neviena varas centra, kurš mēģinātu procesus globāli regulēt un noteikt – tā būtu fantastiska mulķība. Sākot jau ar vienas ģimenes, vienas mājas ietvariem, cilvēki mēģina organizēties, lai kaut kā regulētu nosacījumus, lai viņiem visiem būtu vienkāršāk dzīvot. Augstākā līmenī, kā redzam, ir valsts, tālāk ir kaut kādas starpvalstu grupas, kas kaut ko mēģina nolīdzināt, bet tajā pašā laikā mēs zinām, ka ir taču milzīgi lielas firmas, korporācijas. Pat matemātiķi modelē (to var internetā sameklēt) savstarpējās firmu saistības, kapitāldaļu turētājus visā pasaulē un ir secinājuši, ka eksistē, ja nemaldos, kādas 14 atslēgas kompānijas. Ja pieņemam, ka katrai no šīm kompānijām ir viens vai vairāki līdzpašnieki, tad iegūstam skaitu līdz 100 cilvēkiem, kas var sanākt kādā lielākā klases telpā un apspriesties, ko un kā darīt pasaulē.

Tā nav nekāda sazvērestība, tas ir gluži loģiski, ka mazam uzņēmējam ir kaut kāda maza interese vietējā ciemā, lielākam ir interese valsts mērogā, bet ir gan finansisti, gan ražotāji, kuriem ir globālas intereses. Un kādas tad ir šīs viņu intereses? Nu, loģiski – palielināt peļņas apjomu. Nākamais jautājums: kā to izdarīt? Vienādot gaumi! Un te jau mēs nonākam līdz praktiskiem līdzekļiem – gaume ir jāvienādo. Kā to izdarīt? Ir jāeksportē kaut kāds dzīves stils, uz tveres modelis uz to pasaulē daļu, kurā tas vēl nav iegājis. Nu, tad ir viss, sākot ar Holivudas filmām, ar attiecīgu mūziku. Tas ir ļoti racionāli.

“PRAIDIEM” VESELĪGA IR “SILTA UZŅĒMŠANA”!

Jānis Sils: Pēdējā laikā diezgan daudz esmu par to domājis un arī treniņos ar saviem pušiem runājis, ka mēs dzīvojam paradoksālā laikā, kad viss tas, kas gadu simtiem un tūkstošiem ir bijis pašsaprotams, skaidrs, nediskutējams, nu ir kļuvis par kaut ko apšaubāmu vai pat pārvērties pretmetā.

Teiksim, jebkura veselīga vīrieša reakcija tagad tiek jau krimināli sodīta – kaut vai runājot par homoseksualismu. Visu cieņu gruzīniem, kas nesen izzenāja praidu, visu cieņu francūžiem, kas arī tikko milzīgā demonstrācijā protestēja pret “geju laulībām”, kas arī noslēdzās ar sadursmēm. Tā ir pilnīgi

dabiska reakcija, jo ir kaut kāds noteikts sliekšnis, pēc kura, ja tu nereaģē, tad neesi nekā vērts. Kas mēs būsim par vīriešiem, kas mēs būsim par tēviem, ja uz šādām lietām mierīgi noskatīsimies, skaidri apzinoties, kas tam visam var sekot?! Tas taču ir tikai posms ķēdē, kas virzās uz priekšu! Domājot par mūsu bērņiem un mazbērņiem – kādas šim procesam var būt sekas! Tas ir ārpus normālam saprātam.

Ja kāds sāk rīkoties necilvēcīgi, kā gan viņš var prasīt cilvēcisku attieksmi?! Tas ir tāpat, kā maniākālam slepkavam mūsu laikos, izrādās, ir cilvēka tiesības. Patiesībā ar savu necilvēcīgo rīcību viņš tās ir zaudējis, viņš ir aplicinājies, ka uz viņu šīs nosacījums vairs nedarbojas. 2015.gadā ir gaidāms eiropāids, un es domāju, ka ir diezgan liela iespējamība, ka šo praidu noslēgumā redzēsim ar “siltu uzņemšanu”, kā tas ir bijis Tbilisi, tagad arī Parīzē.

DDD: Es katrā ziņā arī ceru, kā tu teici, ka vīrieši uzskatīs to par savu pienākumu. Psihiski normālām sievietēm, mātēm sirds asiņo, redzot, kas notiek ar tautu, un latviešu vīrieši lielā mērā ir atbildīgi, ka vēl joprojām nav padzīti okupanti un pa Rīgas ielām jau sākuši maršēt pederasti un lesbietes...

J.S.: Taisnība, mēs, tā bārdaiņu suga, esam izlaidušies. Nesaku, protams, par visiem, bet principā...

DDD: Man gan godīgi būtu jāpiebilst, ka arī vairumam latviešu sieviešu trūkst nepieciešamās vērtību izpratnes, un viņas neliek vīrietim garīgi augt un cīnīties par tautas interesēm.

J.S.: Virietim Latvijā ir ļoti grūti izaugt. Ļoti daudzos gadījumos mātes auklējas ap saviem dēliem. Tas jau ir iegājis mūsu tautas raksturā – gadu simtos, kad bija kari, dēliem trūka tēva, un māte viņu audzināja viena pati, ļoti rūpējās, kas ir pašsaprotami, bet arī uzcēla gluži kā aizsardzības valni ap viņu.

DDD: Tas ir viņas dārgums, kuru viņa negrib zaudēt. Vīrs jau zaudēts, vismaz dēls vēl ir atlicis...

J.S.: Jā, un viņam nav saskarsmes ar pasauli, viņš nenorūdās, visu laiku būdamas mātes aizsardzībā. Tas joprojām bieži ir šķirtajās ģimenēs, kad bērni aug vieni paši, mājās viņiem ir mamma, vecāmmamma, kad viņi aiziet uz skolu, deviņdesmit deviņi procenti no skolotājiem ir sievietes. Viņi pat neredz pareizo attiecību modeli starp vīrieti un sievieti līdz brīdim, kamēr pašiem sāks interesēt meitenes. Tādējādi sievietēm tik tiešām ir jāuzņemas sava veida atbildība par to, ka vīrieši ir tādi izauguši. Tomēr tas nemaina lietas būtību.

Turpinājums būs...

Intervēja Līga Muzikante

VAI LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAI IR NĀKOTNE?

Turpinājums no 3. lpp.

Kas ir pašciena?

Tie ir cilvēka domāšanu un uzvedību noteicošie morāli ētiskie kritēriji, kurus nosaka kristīgās ticības 10 baušļi, tautas vēsturiski akceptētās sadzīves un garīgās kultūras vērtības, sava tiesiskuma un pienākumu apziņa, tos visus vienojošs godīgums.

Kas ir godīgums Saeimā, valdībā, padomdevējos un ierēdniecībā?

Tam ir trīs pazīmes. Pirmā – nemelot. Otrā – patiesas informācijas sniegšana padotajiem un sabiedrībai. Trešā – cienīt citu spējas savākt un iesniegt sabiedrībai nozīmīgu patiesu informāciju.

Ar šīm nostādnēm, kas būtu ietveramas nacionālās pašapziņas morāli ētisko izpaušmju kategorijā, mums ne visai ir veicies. Par mūsu zemo nacionālās pašapziņas un pašcienas līmeni liecina arī nesen LTV organizētā akcija ziedošanu vākšanai Brāļu kapu restaurācijai. Akcijas kontekstā izskanēja jau kādreiz valsts augstākajā līmenī dzirdēts, vienīgi daudzskaitlī izteikts ne-

atbildēts jautājums: **“Kas mēs esam?”**

Ar šo jautājumu – kautrīgi un diplomātiski izteiktu – varēja saprast latviešu tautas un valsts vadītāju neatsaucību. Tie, kuri guļ Brāļu kapos, par Latvijas valsti atdeva dzīvību, bet viņu piemiņai nevaram atļauties ziedot pat vienu latu. Savāktie 25 000 lati (iecerēto 50 000 vietā) liecina par zemo atsaucību tautā un var kalpot kā arguments latviešu nacionālās pašapziņas un pašcienas apšaubīšanai. **Kauns, protams.**

Tātad: kas mēs esam? Bez nacionālās pašapziņas un pašcienas mēs esam nekas!

Nacionālās pašapziņas un pašcienas jeb valsts saimnieka apziņas trūkums ir bijis galvenais cēlonis līdzšinējo Saeimas un pašvaldību sasaukumu deputātu, valsts vadītāju, padomdevēju, ierēdņu un skolotāju pieļautajām, plānotajām un realizētajām neatbilstībām latviešu tautas un Latvijas valsts interesēm.

No teiktā izriet secinājums, ka latviešu tauta un Latvijas valsts uzplauks tikai tad, kad pat tauta

likumdevējos, valsts vadītājos, padomdevējos, ierēdņos, pašvaldību vadītājos un skolotājos spēs izvirzīt personības ar nacionālo pašapziņu, pašcienu un savas valsts saimnieka apziņu.

Atkārtoti atbildot uz virsrakstā formulēto jautājumu, vai Latvijas lauksaimniecībai ir nākotne, no faktu kopsavilkuma izrietošā atbilde ir nepārprotama: bez nacionālās pašapziņas un pašcienas, tas ir, bez valsts saimnieka apziņas valsts augstākajās institūcijās un latviešu tautā, Latvijas lauksaimniecībai kā latviešu nācijas pamatam nākotnes nav.

Latvijas lauksaimniecībai un latviešu tautai būs nākotne, ja tiks realizēts saimniekošanas – dzīvesveida jeb stacionārā stāvokļa ekonomiskās attīstības – modelis. Un to spējīgi realizēt ir vienīgi nacionāli pašapzinīgi likumdevēji, valsts un pašvaldību vadītāji, jaunās paaudzes audzinātāji – vecāki un skolotāji. Tādi cilvēki, kuri saprot Kārļa Ulmaņa vadmotīvu “Vispirms brīvība, tauta, valsts, tikai tad es pats!” nostādnēs secību, burtu un garu.

KURŠ NOZIEDZNIEKS “CIVILIZĒTAJAI PASAULEI” IR MĪLĀKS?

Vilnis Eisters

Turpinājums no iepriekšējā numura

Ar “melno” un “sarkano” tiešo uzbrukumu Polijai sākās Otrais pasaules karš. Bet tagad “melno fašistu” Hitleru sauc par kara izraisītāju, bet “sarkano fašistu” Staļinu – ne. Kāpēc? Un ir vēl kāds jautājums. Aplūkojiet uzmanīgi valstu virkni: Rumānija, Baltijas valstis, Somija, Polija, Irāna, Japāna... Kas visām kopējs? Kopējs ir tas, ka neremdināmās teritoriālās ekspansijas gaitā ar mērķi, ka “sarkanajam fašismam” ir jāvalda pār visu pasauli, šajās valstīs ar visu militāro jaudu iebruca PSRS.

Hitlers uzskatīja, ka vācu nācija ir vislabākā; Staļins par pasaules “pamatnacionalitāti” un visu tautu vecāko brāli dēvēja krievu tautu un pēc kara tai pievienoja arī padomju pārkrieptos slāvus.”

Sarkanie fašisti gribēja uzbrukt – uzbruka; gribēja okupēt – okupēja; gribēja sakampt gabalu – sakampa, un pat vēl mūsdienās “sarkano fašistu” nenosodītie pēcteči sagrāba Abreni. Pasaules “intelektuāli” viņus nenosoda, bet viņiem piekrit!...

DVĪNUBRĀĻI – HITLERS UN STAĻINS

Abas “ļauņuma impērijas” vadīja, piedodiet, cilvēces “padibepu dvīņubrāļi” – Hitleri un Staļins. Abiem bija sarkans karogs. Hitleri valdīja strādnieku šķiras vārdā, Hitlera partijai sauca par darba partiju. Staļins valdīja strādnieku

šķiras vārdā, viņa varas sistēma oficiāli tika saukta par proletariāta diktatūru. Strādniekiem un zemniekiem, kurus M.Gorkijs sauca par “neskaitāmiem bandiniekiem bezgalīgajā Krievijas ceļā”, vienīgā iespēja, kā aizbēgt no “glēvulības mudžekļa, akluma un muļķības”, bija ceļš, pa kuru viņus veda Staļins.

Staļins cēla sociālismu un Hitleri cēla. Hitleri uzskatīja, ka viņa ceļš uz sociālismu ir vienīgais pareizais ceļš, bet pārējie ir kroplīgi. Arī Staļins uzskatīja, ka visi pārējie ceļi ir atkāpšanās no ģenerāllinijas. Partijas biedrus, kuri novirzījās no “pareizā ceļa”, Hitleri iznīcināja; Staļins arī nesaudzīgi iznīcināja VISUS, kuri novirzījās no “sarkanā fašisma” ceļa.

Melnajiem fašistiem bija četrģades plāni, sarkanajiem – piecģades. Gan vieniem, gan otriem bija viena partija pie varas, pārējās – cietumā. Kā sarkanajiem, tā melnajiem fašistiem partija stāvēja augstāk par valsti un tautu, valstis vadīja partijas vadoni. Abiem partijas kongresi tika pārvērsti par grandiozām izrādēm. Melnajiem papildinājums tika audzināts “Hitlerjūgendā” – tie bija jaunie hitlerieši.

lera mīlotā sieviete Gēli (Andželika) Raubala bija 19 gadus jaunāka par viņu. Staļina mīlotā Nadežda Allilujeva bija 22 jaunāka par viņu. Abas dzīvi beidza pašnāvībā, nošaujoties ar savu “mīlošo vīriešu” ierociem. Abām nāves iemesli ir miklaini. Pastāv versijas, ka abos gadījumos šāvējs ir bijis “mīlošais” monstros.

Kā vieni, tā otri runāja vienu, bet darija otru... Hitleri sāka valdīšanu ar lozungu “Vācija grib mieru”. Pēc tam viņš sagrāba pusi Eiropas. Sarkanie cīnījās par “kollektīvo drošību” Eiropā, nežēlojot ne spēkus, ne līdzekļus. Pēc tam sagrāba pusi Eiropas. Sarkanie fašisti pēc kara valdīja ar lozungu “MIRU MIR!” (“Pasaulei mieru”), bet iebruca Afganistānā, slepkavoja bērnus, sievietes, sirmgalvjus, ar ko vēl šodien lepojas un uzriko *trādrīdus* tā saucamiem *afganciem*.

Melnajiem fašistiem bija gestapo, sarkanajiem – NKVD. Hitleriešiem – Osvencima, Dahava, Būhenvalde; staļiniešiem – GULAGS ar neskaitāmām “labošanas darba” (nāves) nometnēm. Atšķirība vien tā, ka, piemēram, vienā GULAGS nometnē Vjatlagā, kur sarkanā židu izcelsmes čekista N.S. Levinsona

uzvilka maršala formu Teherānas konferencē, tiekoties ar Rūzveltu un Čērčilu, – varbūt par “godu” Baltijas valstu bērēm, saņemot “Licenci” Baltijas un Austrumeiropas tautu paverdzināšanai un slepkavošanai.

“FAŠISMA KOKS”

Hitlers uzskatīja, ka vācu nācija ir vislabākā; Staļins par pasaules “pamatnacionalitāti” un visu tautu vecāko brāli dēvēja krievu tautu un pēc kara tai pievienoja arī padomju pārkrieptos slāvus.

Kā Vācijā, tā arī PSRS zēla masveida denūciācijas – pilsoņi ziņoja cits par citu gestapo un čekai. Koncentrācijas nometnēs Hitleri ieslodzīja bērnus; arī Staļins ieslodzīja bērnus. Hitleri šāva ķīlniekus; arī Staļins viņus šāva, bet ģimenes locekļus deportēja un ieslodzīja Gulaga nometnēs. Sarkanie uzskatīja, ka salīdzinājumā ar politiski ieslodzītajiem kriminālnoziedzniekiem ir sociāli tuvāki. Arī hitlerieši koncentrācijas nometnēs kriminālnoziedzniekus iecēla par nelieliem politiskajiem priekšniekiem – kapo. Vācu nacionālsociālisms izvēlējās kaškrustu par galveno simbolu, kas sociālistiskajā Krievijā pēc revolūcijas bija viens no simboliem – tas greznoja padomju naudu no 1917. līdz 1922. gadam.

Hitleriskais ideologs Gēbelss vairākkārt publiski izteicās par bolševisma radniecību ar nacionālsociālismu. Hitleri no viņa neatpalika un izteicās, ka ir mācīties no bolševikiem, ir studējis Ļeņina, Trocka un citu marksistu revolūcionāro taktiku. Melnais fašisms savā būtībā bija zars, kas auga uz sarkanā koka. Tas pats Hitleri teica: “Starp mums un bolševikiem ir vairāk līdzības nekā atšķirības. Šo apstākli vienmēr ņemu vērā un devu rīkojumus, lai bijušos komunistus uzņem nacionālsociālistiskajā partijā bez šķēršļiem.” Dažādos laikos daudzi čekisti pārgāja Hitlera karogu pusē, un, kā izrādās, tur tiem bija istā vieta.

Bolševisms (sarkanais fašisms) un nacisms (melnais fašisms) kā divas līdzīgas sugas ļoti asi konkurēja. Bolševiki audzināja savu “jaunizveidoto tautu” t.s. antifāšisma garā, uzskatot, ka fašisms ir absolūti amorāls un anticivilvēciska parādība. Nevaram nepieņemt! Bet t.s. fašisti audzināja savu tautu t.s. antibolševisma garā. Viņi uzskatīja, ka komunistu iekārta ir sabiedriskā iekārta ar amorālu iekšējo kodolu. Nevaram nepieņemt! Grāmatā “Mana cīņa” Hitleri raksta: “Nedrīkst aizmirst faktus, ka Krievijas vadītāji sevi aptraipīja ar asinīm un ir zemiski noziedznieki – cilvēces putas, kas,

izmantojot labvēlīgu apstākļu sakritību, sagrāba milzīgu valsti un mežonīgi izrēķinājās ar miljoniem progresīvo inteliģentu. Viņi realizē viscietsirdīgāko tirāniju, kādu jebkad pazinusi cilvēce.” Šim citātam nevar nepieņemt.

Hitlers cēla pasaules galvaspilsēta Berlīne bija caurausta ar Romas garu un romiešu simboliku. Arī komunisti cēla pasaules galvaspilsēta bija caurausta ar pazīstamās formulas “Maskava – trešā Roma, bet ceturtās nebūs!” simboliem. Starp “brūno” jeb “melno” un “sarkano” fašismu nav atšķirības.

“Fašisma kokā” atkal uzplaukst lielskrievis “mesianisms” un cionistu “brālība”.

Paldiescilvēkusapbrātām, ka ir ticis nosodīts melnais fašisms, tikai eksistē kāda nenormālība – šo “mironi” cilā bez vajadzības. Tikmēr dzīvāks par dzīvu ir pats “fašisma koks”. Kāda nozīme lauzīt tā nozāģēto zaru un netaisnīgi pērt latviešu tautu, apvainojot abu fašistu noziegumus un visas cilvēces grēkus?! Mēs, Baltijas tautas, esam cietušas no šā koka un tā atzariem. “Fašisma kokā” atkal uzplaukst lielskrievis “mesianisms” un cionistu “brālība”.

DIEVA ŽĒLASTĪBA IR JĀNOPELNA!

Cenšoties paplašināt Kremļa ietekmi, tiek izmantota nodrīskātā “fašisma” kārts. Vai “fašisms” tā arī paliks par “vēstures noziegumu nesēju kamieli”, kuram jāiznes komunistu un cionistu noziegumi nākotnē? Šajā pasaulē ir jāmaksā par visu. Par brīvu nav nekas, pat Dieva žēlastība ir jānopelna ar saviem labajiem, taisnīgajiem darbiem, jūtām un domām, bet Sātana kalpiem šāda svētī-

ba nav iegūstama. Sātana kalpiem ir grūti cīnīties pret Patiesību, jo nav iespējama vienlīdzīga cīņa pret Dievu (zaudējums ir garantēts). Atliek vien histēriski brēkt par “latviešu nacismu”, par okupantu “cilvēktiesībām” – privilēģijām.

Apstākļos, kad “sarkanais fašisms” ir devis recidīvu, mēs neiztiksim bez “Nirnbergas-2” un DDD procesa. Vēl ir arī jāpatur prātā, ka Eiropas Savienība nav nākusi šeit dot, bet no šejienes ņemt. Nevien okupants nav nācis uz Latviju DOT, bet gan tikai iznīcināt un nolaupīt! Kāpēc pragmatiskie eiropieši lai ieguldītu līdzekļus “nolemtajā” reģionā, kurā tiek

iznīcināta pamattauta?! Latvija ir potenciāls kara reģions – reģions, kurš varbūt ir nolemts iztirgot. Nav jau pirmā reize, kad esam “maīņas monēta”, jūdasa graši... Bet šis anticivilvēciskais eksperiments ar latviešu tautu ir jāaptur!

Integrācija ir pilnībā izgāzusies. Kapitulejušie Latvijas “varas sulaini” Eiropas Savienībā, izpildot nenormālas prasības izveidot vienotu “nāciju” ar okupantiem, ir izgāzušies. Okupanti ciena spēku – viņi zina spēku, kurš nes ļaunumu un naidu pret okupācijas nozieguma upuriem, viņi neciena pieklājīgos un tolerantos, jo uzskata tādus par vājiem.

Bieži satieku represētos. Visi un katrs atsevišķi uzdod sev un sarunbiedram jautājumu: “Par ko mūs deportēja, represēja, iznīcināja?” Man nav atbildes. Diemžēl represēto biedrību vadītāji kaut ko, piedodiet, muļļā savā starpā, dala nedalāmo, bet kolektīvi nepieprasa ANO un “civilizētajai pasaulei” starptautisko noziedznieku – SARKANO FAŠISTU – tiesāšanu.

Bet “NIRNBERGAI-2” IR JĀNOTIEK!

“DDD” ir iespējams abonēt:

- visās Latvijas Pasta nodaļās
- internetā: www.abone.pasts.lv
- pa tālr.: 67008001, 27008001
- “DDD” redakcijā (tālr.: 67140680)

Abonēšanas maksa:

- 6 mēnešiem 5,75 Ls
- 5 mēnešiem 4,90 Ls
- 4 mēnešiem 3,95 Ls
- 3 mēnešiem 3,00 Ls
- 2 mēnešiem 2,00 Ls
- 1 mēnesim 1,00 Ls

Par abonēšanas iespējām uz ārzemēm lūdzam interesēties “DDD” redakcijā!
“DDD” iznāk divas reizes mēnesī – piektdienās.

TĒVZEME, TAVS DĒLS ES ESMU!

(Veltīts Latgales leģionāram
no Nirzas pagasta –
Nikolajam Uzulēnam)

Ludzas daiļās ezeracis
Veras debess dziļumos.
Nirzas ezers ievu skaujās...
Mūžu mūžos savos krastos,
Dūksnas pilskalnu tas auklē...
Lazdu audzēs vizbuļacīm
Senču dvēseles tur raugās...

Veļu laikā senču gari
Klist kā migla liegiem vāliem...
Senču ozoli un sirmās egles šalko...
Bikla stirna pārscrien meža taku...
Ai, mana dzimtā ezerzeme!
Tikai te man sirds gūst mieru,
Tikai Tēva mājās laimīgs es!

Mākoņvāli tumši, baigi
Veļas šurp no austrumiem!..
Naidnieks - ļauns un viltīgs
Mūsu Tēvu Zemē lien!
Badains – bruņojies līdz zobiem, –
Asins paltis brien!

Tēvzeme, Tavas dēls es esmu!
Un tāpēc pret mūdžiem ceļos, –
Tavu Daili aizsargāt!
Ilgam ceļam aunot kājas,
Tavi dēli pulkos stājās!
Leģionā – pirmās rindās
Latgališi pulcējās!

Ne no kā man baiļu nebij,
Tēvu zemi sargājot!
No lielgabalu dārdiem nebija man baiļu,
Nebij bail no ienaidnieka lodes...
Un no nāves arī nebija man bail!
Tikai mirt zem svešas debess bailes,
Svešā zemē – pēd'jo dusu rast!

Tēvzeme! Nu dusu Tavā klēpī!
Bet man dvēš'lei miera nav!
Tēvu zeme vēl nav brīva,
Vēl mana tauta smagu jūgu nes!
Ar nodevējiem – kopā laupot –
Kopā latvju asinis kā vīnu dzerot,
Vēl mersedesos okupanti braukā!

Ir vienalga, kas un kā ir nācis
Latvju zemi iekarot!
Maskava – ar tankiem cauri asins
paltīm...
Brisele – ar smīnu, ļaunu viltu vērpjot!...
“Brīvā” Latvē desmit gados –
Izdzīti no mājām – nosaluši, badā miruši...
Trīssimts tūkstoš latv'ju zaudēts!!!

Tikai Paši – Savā Tēvu Zemē
Latvji varētu vien plaukt!
Ar Vienu Domu Ejam Visi –
Uz Pēd'jo Prāta Kauju –
Kur uzvaru gūs Brīvais Gars!
Ar Dieva Svētību un Sātu –
Lai uzvar Mūsu Zemē Prāts!

M.G. Jākobsons

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE

Redaktors vietniece: LIENE APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019

tāl./fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD@FRONTE.LV

Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

NĀVES GRĒKI: politika bez principiem, komercija bez morāles...

Turpinājums no 5. lpp.

Inesis Feiferis: Lai gan gadiem tiek ieguldīta liela nauda dzīves līmeņa, vides uzlabošanai, joprojām ir jūtama atšķirība starp šīm divām Vācijas daļām.

Acīmredzot tie nav pietiekami spēcīgi argumenti mūsu valsts vadītājiem. Man ļoti grūti kaut ko vēl šajā sakarībā teikt, jo es ļoti bieži nezinu to, kas laikam ir zināms valdības vadītājiem...

DDD: Ja jau viņiem ir kāds trumpis, tad labi, bet viņu izvairīšanās no diskusijām liecina vien par to, ka mēs neesam vienā frontes pusē – ir valdība un esam mēs. Galu galā iznāk, ka mums, tautas pārstāvjiem, ir jācīnās gan pret savu valdību, gan pret ārējo apdraudējumu. Tā ir mūsu tautas lielākā traģēdija.

I.F.: Jā, tā ir traģēdija – nejusties vienotam ar tiem, kas tevi vada. Negribētu teikt, ka valdība vienmēr rīkojas slikti, gluži vienkārši ļoti bieži mēs neesam informēti ne par motīviem, ne tiem rezultātiem un riskiem, ar kuriem mums ir jāaskaras.

DDD: Mēs pārāk sāpīgi esam izjutuši tos problēmu risinājumus, kas vienmēr nez kāpēc sanāk uz mūsu, vienkāršo cilvēku, rēķina...

I.F.: Bet, kā citādi – uz

kā rēķina to vēl var izdarīt? Diezin vai uz amerikāņu rēķina...

“Vīrs platmalē” reiz teica: ņemot vērā visas tās ciešanas un problēmas, kurām mēs esam gājuši cauri, zinot, ka daudzi cilvēki ir ieguvuši šeit izglītību, bet tad aizbraukuši uz bagātākajām valstīm un ražo viņiem nacionālo kop-

redzējusi, ka varētu teikt – jā, viņi ir mainījušies un ir mūsu draugi.

I.F.: Ziniet – politikā nav draudzības, politikā ir intereses.

DDD: Jā, tikai un vienīgi – turklāt personīgās intereses.

I.F.: Domāju, ka jautājumā par iestāšanos eiro zonā, ir jāsaņem tas pats. Ir

ši pozitīvi noskaņota pret eiro.

ŠOREIZ NEDRĪKST KLUSĒT!

DDD: Eiro ieviešana, manuprāt, ir tikai kārtējā valdības blēdība, lai latvieši patiesi zaudētu savu valsti, savu dzimteni. Nevar pastāvēt neatkarīga valsts bez savas valūtas. Jau sen vajadzēja protestēt pret valdības patvaļu. Prieks, ka vismaz tagad jūs ar saviem domubiedriem neklusējat.

Inesis Feiferis: Es šajā gadījumā gribēju būt konsekvents, jo balsoju pret iestāšanos Eiropas Savienībā un balsotu arī pret eiro, ja notiktu referendums. Saprotu, ka neko daudz nevaru izdarīt, bet vismaz mēģināšu pateikt to, ko es domāju. Vai tas kādu interesē vai neinteresē, mani tas īpaši vairs neuztrauc – gribu būt godīgs pret sevi. Daudz kur esmu gājis uz kompromisiem, daudz kur varbūt neesmu bijis pietiekami principiāls, bet šajā gadījumā gribu atklāti paust, ko domāju, lai pēc tam neviens nevarētu pateikt, ka visi piekrita eiro ieviešanai.

Intervēja Liene Apine

LATVIETI, MOSTIES, LAIKS NEGAIDA! Latviešiem – BŪT vai NEBŪT!

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

Turpinājums no iepriekšējā numura

8. Latviešu tautas Valsts Drošības sistēma “Tanku domāšana” un kovboju-gangsteru šaudīšanās domāšanas līmenis ir jāatmet. Nēkādi ierakumi kari nebūs. Tautas valsts aizsardzības sistēma ir jāmaina kardināli, tur nav pat ko reformēt. Jārada atbilstoša sistēma mūsdienu apdraudējuma aizsardzībai, jārada jauna Drošības Paradigma.

Latvijā par tautas drošību pamatā ir atbildīgas trīs institūcijas – Aizsardzības, Iekšlietu un Labklājības

ministrijas un tām pakļautās aģentūras. Aizsardzības ministrijai ir jāizveido militārā aizsardzības sistēma pret ārējo ienaidnieku un iesūtīto piekto un sesto kolonnu. Iekšlietu ministrijai – pret kriminālām struktūrām, kuras arī bieži vien ir speciāli iesūtītas. Atcerieties, ka 90-to gadu sākumā melno mafiju praktiski vadīja VDK nozīmētie virsnieki. Iekšlietu ministrijai ir jāaizsargā tauta no kriminālām struktūrām, nevis ar vairogiem un vāļiem bruņotiem jāizdzina latvieši viņu atceres dienu demonstrācijās, vai arī ap Brīvības pieminekli jābūvē metāla žogs, lai tauta nevarētu ziedus nolikt par godu kritušajiem brīvības cīnītājiem. Labklājības ministrijai savukārt ir jākontrolē un jāaizsargā pret nekvalitatīvo un pat indīgo pārtiku, parfimēriju un sadzīves ķīmiju, ko speciāli nopludina uz trešās Pasaules valstīm. Valstij ir jālikvidē zāļu tirgotāju mafija, kura kā dēles izsūc pēdējos santīmus no jau tā tukšajiem makiem.

Mīnētais ir valsts uzdevums, bet, tā kā latvieši nevada savu valsti, tad tautai

ir jādomā par savu “**Tautas paš aizsardzības sistēmu**”, kuras uzdevums ir nodrošināt tautas drošību gan pret militāriem draugiem, gan bioloģiskiem un garīgiem ieročiem. Ar to es nedomāju “*druziņņikus*”

Valstij ir jālikvidē zāļu tirgotāju mafija, kura kā dēles izsūc pēdējos santīmus no jau tā tukšajiem makiem.

ielās, bet pirmkārt, mēs varētu izveidot kaut ko līdzīgu Šveices sistēmai un Aizsargu organizācijām kādreiz brīvajā Latvijā. Otrkārt, tautai pašai ir jārada savas, tautas pašorganizētās kontroles un novērošanas (monitoringa) institūcijas. Ārkārtīgi svarīgi ir kontrolēt internetā un citos MML notiekošo. Ar to palīdzību tiek izvērsti fantastiska pretlatviska propaganda un lienošais apvērsums, kurš jau pat aklamajam ir redzams.

Piemēram, kurš neredz tagad uzsāktu kursu uz PSRS atjaunošanu tās robežās; kurš gan neredz, ka Latvijai jaunajās Eiropas Savienotajās Valstīs ir at-

vēlēja provinces loma vienā Reģiona līmenī.

Tautai pašai ir jāuztur no speciāliem koplīdzekļiem izveidotas pārtikas, parfimērijas, medikamentu kontroles laboratorijas. Tās nekādā ziņā nedrīkst

būt valsts kontrolētas, jo tad valsts ar dažādu atvieglojumu privilēģiju, priekšroku un instrukciju palīdzību centīsies iesmērēt ES otršķirīgo, nekvalitatīvo, veselībai (it sevišķi bērniem) bīstamo preci. Protams, aizsardzība ir vajadzīga arī pret “piektās kolonnas” *agdamiešiem* (stiprinātais vīns jeb indīgā žlurga “Agdams” atkal brīvi tiek pārdots plastmasas pudelēs visdažādākajās krāsās tautas nodzirdīšanai, gan jau sagaidīsim arī Solncedaru un Volgas strūdzinieku pa rubli). Šobrīd āzis ir par kontrolieri dārzā.

Turpinājums būs...